

Сергій Миколин

Школа життя. До пророцтв

Рівне
Видавець О. Зень
2024

УДК 821.161.2 (477)
М-59

Книга видана в авторській редакції і манері

Миколин С.

Школа життя. До пророцтв : збірка / С. Миколин. – Рівне : О. Зень, 2024. – 60 с.

ISBN 978-617-601-492-8

Книга складається з двох збірок – ШКОЛА ЖИТТЯ і ДО ПРОРОЦТВ.

Запрошуємо всіх у цю школу життя, де вивчатимемо спільно ці його ази. Тому, щоб надати право кожному читачу шукати істинні знання про життя, які є в інших книгах на сайті, то так треба шукати і в своєму житті. Тоді кожен у житті буде на своєму місці, яке визначає наша суть чоловіка у цій Цілісності Всесвіту з досвіду віків і своєї мудрості, бо він наш дім і нам потрібно всім навчитися жити щасливими у ній.

Тож читаймо і шукаймо разом те зерня істинних знань про цілісність життя, а воно, як БОГ подбає про їх видання для усіх бажаючих.

Вірші – не в класичній римі, а написані в стилі верболік, бо він найкраще підходить для написання таких книг.

Так писали й пишуть філософи й мудреці донині, коли долучають нас усіх до пізнання духовного світу людини.

УДК 821.161.2 (477)

ISBN 978-617-601-492-8

© Сергій Миколин, 2024

Школа життя

СЛОВО ДО ЧИТАЧА

То для чого в школу ту ходити,
коли там не навчають жити,
що за двадцять років нас
так і не навчили
у справедливості жити,
не навчили милості і доброти.
Бо про це свідчить по суті те,
що наші справи ідуть наперекосяк,
в проблемах і важкувато все таки
у нашому дорослому житті.
То маємо тепер усі знати,
що життя то є свято
і ми у ньому маємо право,
бо воно нам Творцем дано,
щоб ми навчалися усі
жити в благості і життю радіти.
Тому шукаймо методи і способи,
шукаймо школи і вчителів,
де би нас навчали змалечку
того прийняття любові
і вміння щасливо жити.

ПЕРШЕ СЛОВО

Перші слова говоримо ми
у передранні після сну,
після омивання і благодарінь

у славословінні усіх,
хто береже життя благодатне,
хто наповнює натхненням.
Прошу Всевишнього Творця,
прошу нашого святого Духа,
прошу Богородицю світу цього,
прошу і праведників, несучих істину,
і всіх сподвижників святого Духа
благословити нас до написання книг,
щоб кожен почитати їх зміг
і долучався спільно зі всіма
пізнавати свою суть,
навчаючись приймати світ
зі стану щастя, любові і доброти
і цим гідно ім'я чоловіка нести!
В добру путь вам, друзі,
по сторінках цієї книги!

* * *

Справедливість є із правдивості
наших дій
і ними визначається якість нашого буття.
Тому й називають її як істину у віках,
як істину при творенні
енергій позитивних,
бо вони є справжньою умовою завжди
для творення милості, щастя і доброти,
на яких виростають любові плоди.

От ви вже в школі
і до уроків вже готові,
то починаймо читати,
щоб себе і світ пізнавати,
бо і Дух святий з нами є
і віками вже нас веде,
то приймаймо і ми
ці енергії благі.

* * *

Здоров'я, щастя й радості,
доброти, любові й милості
у цьому посиланні усім, усім
з надією й довірою у гурті
у цей чудовий день новий
свою частину позитиву принесім!

СІМ'Я

Сім'я - це школа життя,
де вчать нас жити і любити,
де вчать доброти й милість творити,
де вчать творчо працювати,
де вчать рішення приймати,
де вчать світ пізнавати,
де вчать батьків шанувати,
де вчать теплоту взаємин плекати,
де вчать лицемірити, вбивати
і будь якими способами мети досягати.
По різному в сім'ях є,
бо кожна сім'я у це життя несе те,
що від предків зуміла зберегти
і те, чого суспільство їй дає -
ті мрії і надії, можливості й умови;
ту здатність з досвіду й умінь,
які йдуть до них з поколінь,
з тих надбань у цім житті,
до яких вони духом доросли.
Сказав Творець: "Живіть і вчіться так,
щоб у ваші життя ішла благодать,
щоб справедливістю і добротою
кожен з вас
зумів вимостити дорогу до нас!
Хай життя буде святе,
бо саме так до мене й прийдете!"
Ми зустрілися у житті
для створення сім'ї,
щоб діточок родити
і вони радість нам несли,
щоб ми зуміли бути одним єдиним,
щоб ділилися останнім
і навчилися добродіянням,
а також щоб прийняли радість святу,
як сенс. як стиль поведінки,
щоб допомагали одне одному,
надбаваючи мудрості в гурті
і краще розуміли себе, і цей світ.
Бо саме ці умови є
для творення любові і доброти
зі справедливості у сімейній теплоті,
бо саме на ній сім'я міцною є
і саме любов до творчості зве.
Тоді й нива благодаті тут буяє
і кожен відповідальність має.

Дні ж бо різними є,
та життя одне,
тож навчаймося жити так,
щоб Цілісність світу зберегти,
щоб щиро зцілювати одне одного
і бути одним цілим у радості і в біді,
то тоді ніякі бурі нам не страшні.
Тому знаймо всі про це
і навчаймося при житті
творити якості позитивні,
навчаймося оминати прояви негативні -
ось у цьому суть наших розумінь і бдінь,
наших поступів і устремлінь.
Ми ж бо й зустрілися все таки,
щоб спізнати і зростити любов,
бо при наявності її у житті
ми і здатні благодать нести.
Тоді й Всевишній буде в поміч нам
у всіх наших малих й великих ділах
з мудрих знань,
тоді ми не матимемо негараздів різних
у сім'ї, родині, то так і по Землі всій,
бо всі люди все таки є одна сім'я велика.
Знаймо про це всі і навчаймося жити
мирно,
то не буде сором перед БОГОМ і Духом
святим,
перед сусідом, дітьми і добродіями всіма.
В щасливу путь наші дороги приведуть,
коли ми навчимося при житті
чути голос серця і душі.

ТАЛАНТ ЖИТТЯ ЛЮБИТИ

Хто має талант життя любити,
той любить його у проявах усіх,
бо кожен предмет, чи дія завжди
має цю божу якість у собі.
Тому вміючий життя любити,
то такий у житті активним є,
бо його праця й відпочинок, зазвичай,
є творчими і виходять із добродіянь.
Такі все, що є навкруги
застосовують для примноження
тих енергій позитивних,
які приносять радість і натхнення
у кожній їх дії день при дні,

тому то вони завжди щасливі.
Це прекрасною мотивацією є,
щоб навести гармонію і лад у собі,
бо саме такий стан єства завжди
притягає у наше життєве коло тих,
хто позитивом насичений
і ці енергії поширює на всіх.

Ці зерна задатків, чи таланту
Дух святий засіває у кожному
на той ґрунт для життя,
який готувала уся рідня.
Тому усвідомлюймо усі
цю відповідальність святу,
яку нам приготувало життя,
як батькам, як творцям,
щоб ми стяжали енергії позитивні
для цього роду і дитяти.

Це є місія основна
для мами й тата, бабусі і дідуся
і в цьому усе наше життєве завдання,
щоб світоустрій був подібний
до того, який був і є у раю,
в який приходять рано, а чи пізно всі,
тому позитив у наших діях є умовою

тією –

коли і як ми будемо до нього йти.
То кожен з нас про це знай
і до добродіянь себе долучай,
а також діточок своїх цьому навчай,
бо ми і є справжня початкова школа,
а далі ми уже керівники гуртків,
коли розширюємо дитячий кругозір,
допомагаємо талант розвивати
і до духовного джерела направляти,
де спільно його очищати
і енергіями якісними життя наповняти.

ШКОЛА ЖИТТЯ

Життя для людини є
набором взаємин і взаємовідносин
з усім живим, що життям проявлене,
а людина по задатках і можливостях
творцями на вершину його підняте
і фактично є Всесвітом кероване
для того, щоб потрібні енергії Йому
подавала у продукті закінченому,

бо Всесвіт на якостях тримається,
бо саме енергіями позитивними
життя на Землі зберігається.
Ось чому так значимо Всесвіту
зберігати людину, як таку,
бо шанс є все ж таки
відновити Дух чоловіка на Землі
у його ізначальному покликанні -
бути по образу й подоби Творцю
тими складниками енергій проявлених
тілом і поведінкою все таки,
як і енергіями невидимими,
але все таки присутніми,
бо визначальними є вони
в духовній суті цього чоловіка,
якого у житті веде БОГ і Дух святий
день при дні і вночі.

Саме в такому єднанні
проявляємо здатність ми,
ті вміння і можливості,
щоб бути добрими
і справедливими зі всіма,
стяжаючи якості духовні,
у дбанні про стан здоров'я тіла,
чим створюємо умови святі
для залучення всіх і вся
до відновлення якостей буття.
Тоді й справедливість дієвою буде,
тоді воля до дій з відповідальністю

росте,

тоді щирість, милість і доброта свята
разом з любов'ю в кожен дім знайде.
Коли діями керує любов,
то щоби не відбулося у житті,
то все й закінчиться саме так,
де всі будуть задоволені й щасливі.
То саме такі дії наші по факту є
справжнім і дієвим поверненням
до істинних джерел Всесвіту
і до енергетичних джерел родових,
а це і будуть ті умови для всіх
і людина буде затребувана для життя
у натхненні і з мотивацією до дій,
що зміцнить колооббіг енергій

позитивних.

Це буде посил благоговінь,
це буде пісня нашого життя,

це буде благодать свята,
це визначить хороший стан здоров'я.
Та поряд з цим у житті ми
заходимося і досить часто таки
в різних потоках негативних,
а поява їх у нас засвідчує напругу,
що і ми діями своїми часто є злими,
лицеміriamo, гніваємося,
осуджуючи інших, чи заздriamo їм.
Тому наші болі тіла, тривога з Душі,
різні проблеми, негаразди, біди
зовсім не випадкові є вони.
Саме вони вносять гіркоту
у щоденну рутину.
Ми багато часу працюємо усі
для того, щоб здобувати одяг, хліб,
для здобування грошей у спосіб
будь-який,
для реалізації бажань і мрій,
та поряд з цим у нас є купа подій -
дрібненьких, та саме їх пам'ятаємо ми,
та саме вони лишають у житті сліди
у тих емоціях радості, чи злоби,
пишучи в пам'яті мемуари.
Тому так мудрість людська й гласить,
що кожен має сил чимало пожити,
щоб у своє незвіданне життя
енергій негативних не допустить,
бо їх найменша малість тоді
впускає в наші тріщини єства
великі сили руйнівні і тоді
вони попирають наші якості святі,
та і в життєві процеси входить яд злий,
який руйнує життя і взаємовідносини.
Ось так в такому стані ми
і робимо різноманітні помилки,
та потім скільки потрібно зусиль,
щоб їх все таки виправити.
А ми би могли себе оберегти
і в наші життя до Душі
йшли б енергії позитивні,
які б облаштували умови,
де доброта і радість були би
постійно з нами хорошими ділами.
Саме розуміння постулатів таких
мотивувати здатне всіх
до пізнання, до навчання,

до спроб і позитивного прийняття.
Коли життя в радість є,
то працювати хочеться,
хочеться танцювати і співати -
а скільки сил такий стан додає!
Ось що дає нам школа життя,
коли ми розвиваємо у собі
ці якості святі,
щоб продовжити роки
у щасті й радості.
А нами ця тема про життя
з книги в книгу мусується
для пріоритетного визначення
правди, доброти і благодаті
у повній наповненості їх
тією любов'ю святою,
яку ми маємо прийняти
в цілісності цій -
життя, любов і їх святість.
Бо відчуваємо, бо знаємо,
що сьогодні так проблемно
ці істинні слова
до умів людських донести
через інформативну насиченість
зовсім інших цінностей мнених,
через нездатність прийняття,
бо так вибудовані ідеології держав,
щоб зайняти наші уми принадами,
які не є основами у наших життях.
Це є основною проблемою спільноти,
бо прийшов той час-пора, коли нам
потрібно відновити пріоритети,
щоб людина дійсно була творцем
тих якостей нашого спільного буття.
Тому така нагальна потреба є,
щоб почали діяти школи життя уже,
а ми по благословінню Всевишнього
долучилися до написання для шкіл
цих мудростей людських
і тих крупниць знань,
які прийшли в думки
від БОГа і святого Духа,
маючи змогу написати ці слова для всіх .
Та і книги видаємо лиш з можливостей,
можливо вони і є найгірші, то тому,
надаючи право кожному читачу,
шукати істинні знання про життя,

які є в інших книгах на сайті
то так і у своєму житті.
Є у світі мудрі люди,
які вже з досвідів своїх
теж стараються вчити,
щоб на краще світ змінити.
Тож читаймо і шукаймо разом те зерно
істинних знань про цілісність життя,
а воно, як БОГ святий, кріпкий, вічний
допоможе нам очиститись єством
і ми будемо готові для прийняття,
готові будемо до каяття і змін.
Сприятливими умовами є те,
що позитивні енергії у єднанні є,
тут на Землі і у Всесвіті
і вони є визначальними для життя,
є основою і цих результатів наявних,
які через уми й серця чоловіка,
як і в життях всього живого,
лишаючи ділами ці сліди
енергіями предметами проявленими,
які ми бачимо у тій красі,
у тих добродіяннях з любові,
створячи й споживаючи їх,
лишаючи й для потребуючих.
Життя у Всесвіті і є той БОГ,
в якому творяться й енергії позитивні,
а вони основне джерело життя
і вони святість наша основна.
Саме завдяки життю ми
здатні пізнавати його й себе у ньому,
пізнавати рух енергій творчих;
здатні налаштовувати себе
до чистоти і святості у діях
при взаєминах щирих
і зі стану любові і доброти.
Навчившись цього, пізнавши це,
то ми й приймемо тоді
цю красу і повноту у всі дії свої,
бо в цьому увесь смисл,
смисл вчитися і жити,
любити це життя і радіти.
Запрошуємо всіх у цю школу буття,
де вивчатимемо спільно його ази.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Справедливість є із правдивості наших дій
і ними визначається якість нашого буття.
Тому й називають її як істину у віках,
як істину при творенні енергій
позитивних,
бо вони є справжньою умовою завжди
для творення милості, щастя і доброти,
на яких виростають любові плоди.
Усе живе у світі цим
має свій і тільки свій плід
і саме він має своє місце
у коловраті енергій святих,
то саме тому й ми, люди,
маємо усе живе шанувати,
бо все у цім світі буття
має місію свою,
щоб Цілісність зберігати цю.
Як приємно знати, що є носії її,
та і кожен з нас жити хоче в щасті
не залежно від умов тих,
добродій він, чи злодій.
Тому нас саме такі знання
мотивують на пошуки і пізнання.
Істина, правда життя
ще при творінні передбачена,
бо так для гармонійних взаємин
у цій світобудові передбачено.
Ця якість справедливості
в природі ще збережена до тепер
серед тварин, птахів, комах,
риб, рослин, дерев.
У природи нема принижень,
а лиш прийняття з можливостей
іти в процесах росту й розвитку
у надбанні для всіх позитиву.
Лиш людина своїм умом
цю якість втратила.
Ми всі не такі,
якими хотіли би бути,
та все ж у бажанні є всі
щастя і любов нести.
тому і потреба є велика,
щоб саме в бесідах
при школах таких

відновлювати джерела істинні.
Цей процес одвічним є,
та визнаймо все таки ми,
що поряд зі щастям і любов'ю
у житті ходять хитруни,
як носії енергій негативних.
Саме з таких виростають тирани,
жорстокі керівники, вбивці, бо їх уми
запрограмовані на бажання корисливі.
Тому в їх методах переважає зло
із їх сили, із їх бажання багатіти,
а для цього вони придумали
і написали закони і канони
для усіх, окрім них,
щоб основну масу спільноти
у страху і покорі тримати.
Тому ми часто при житті
стикаємося з несправедливістю,
стикаємося з лицемірством і вбивцями.
Вони часто кличуть нас
до боротьби за робоче місце,
в конкурсах, щоб стати учнем,
у війні, щоб кров'ю, плачем
сльозами інших насолодитися.
Немає кордонів між ними,
та коли ці енергії вже в людині,
то там проявляються енергії ці.
Тому так мудрість людська гласить,
що в людини на лівому плечі
диявол лицемірний сидить,
а на правому янгол святий
до життя благого людину направляє.
Весь Всесвіт і Земля
так щільно наповнені енергіями
позитивними і негативними,
то для того в середовищі людським
виростали Духом святі старці,
які готували осередки-школи,
де мудрості і любові інших навчали,
навчали й того,
як відходити у словах,
думках і ділах від злого.
Тому їх боротьбу ми бачимо,
бачимо лицемірство і зло,
бачимо й те, як і з чого
вони в агонії плодяться.
А духовні якості теж множаться

тихо і їх не видно,
бо вони проявляються тим,
хто у помислах є чистим,
та й міць їх велика.
Однак лиш їх милість
і любов до життя
допомагає багатьом
вийти з потоків зла
і в цьому її велич вся.
Тому не може сатана
здолати святого Духа.
Якщо кожен у житті
буде на своєму місці,
яке визначає наша суть чоловіка
у цій Цілісності Всесвіту
з досвіду віків і своєї мудрості,
з розуміння істини,
що він наш дім
і нам слід навчитися усім
жити щасливо у ній.
Тож в цій оді про життя
ми будемо з вами вчитися
пізнавати суть і зміст основ буття,
щоб могли і вміти будувати
взаємини гармонійні між усіма;
щоб вміти і могли ці енергії благі
у Всесвіті і по всій Землі засівати,
бо саме в години криз і бід
ми туди ідемо їх брати.
Дух святий, Ти в мене один
і ті, кого дав у житті:
чудову жінку і три сини,
тому я в радості голову схиляю
і подяки у славословіннях посилаю
благодаріння здійснюю й тим,
кого при житті в путі зустрів,
бо саме завдяки їм
я духовно розвивався й ріс.
А виокремлюємо ми
так енергії негативні,
саме для того, щоб кожен вмів
оберігати себе, сім'ю і рід.

СУЄТА

Суєта, метушня, темнота
входить в людський ум

через несправедливість і тотальний

обман,

бо саме ситуація така

князям зла досить вигідна.

Тому так їх державні структури

починають перевчати дитину,

привчають до прийняття обману,

привчають до прийняття маніпуляцій

їх умами й поведінкою

саме поширенням брехливих

інформацій,

підміною слів, змісту їх і суті,

затрачаючи наші гроші через бюджет
на третину життя людини.

Це садочок, школа, вуз,

де навіть спеціальності не здобуть,

не говорячи про розвиток душ.

Та душу людини не змінити

і вона лиш розвивається і росте,

коли для цього в житті умови є,

а коли в людині ум головним став,

то він Душу в собі сховав,

сховав діями плохими, злими

і тими бажаннями звабливими,

чим наповнювати єство негативом почав

і людина у цьому злі деградує,

а душа тихо плаче в темноті,

хоча вона без діла не сидить,

бо вона жива і живучіша є

за наше тіло й ум завжди

і часто говорить до ума болями тіла,

напоминаючи людині тоді,

що прийшла уже пора

виправляти ситуації життєві,

які є помилковими для життя,

та коли й цих розмов не розуміємо ми,

то у єстві енергії негативні

влаштовують бісівський бал

і збирають до себе їх

з просторів у діла свої.

Тоді ми входимо в негаразди й біди

і в хвилини не приємні і тяжкі

часто чуємо докори совісті.

Це термінові телеграми душі,

щоб ми ліки шукали собі,

які є в милості, справедливості і доброті,

то і тут попередня процедура є,

бо треба до лікаря-духівника йти,

щоб вислухав і рецепти дав,

а також на процедури послав.

Це і є наша сповідь самого собі,

чи то пошукаємо духівника ми,

щоб почати процедури каяття.

Каяття - це процес очищення

самого себе від гніву, гордині,

заздрощів, осуду, брехні,

сварок, вбивств і зрад,

то лиш тоді організм і ум

почне дійсно оживать.

Тоді ми здатними будемо самі

свідомо ці ліки виготовлять

і цими енергіями позитивними

свої життя й простори наповнять.

Це шанс, це можливість

бути в бозі, бути богом

і в такому стані ми здатні всі

до творення любові і доброти.

Та коли й тут ми

не почули заклики душі,

то душа покидає тіла такі

і передчасна смерть засвідчує рідні,

що життя земне таких

було наповнене злом до країв.

Коли ж смерть нахальна, глупа,

то це душа не витерпіла

і відлітає у засвіти,

бо бачила наперед -

в наступну мить, чи через роки,

що така особа готувала собі

і всім навколо великий вред,

а щоб зберегти той родовий оберіг

і вийшла з тіла за поріг.

Знаймо люди, знаймо всі,

що ми не поглумися над душею,

ми й не пошкодимо її,

бо не маємо над нею влади,

та і не здатні керувати при житті

цим центром духовним у собі.

Духовний стан людини

має бути визначальним на роботі,

при відпочинку і в сім'ї,

бо для цього була і створена людина,

коли Творець вдихнув у жменю глини

ту духовну міць, здатність тіла і ума,

яка проявлена енергіями тілом
із здатністю творити і любити.

МАМО

Мам! А я і досі дивлюся на фото,
споминаючи життєві роки,
коли ми сім'єю твоєю усі були -
тато, ти, сестри і брати,
коли маленькими ми були,
а ти нас у голівку цілувала
і всіх у тачку саджала,
на день спокійний благословляла,
кладучи знамення хресне
і везла в ясла дитячі,
поспішаючи до праці,
до праці важкої за трудовні,
та все ж я не бачив ніколи
в твоїх очах суму й втоми,
коли ти везла нас додому,
а там нас чекали гуси й кури
і доїла корову ти ...
Ми маленькими були
і родилися через рік ми,
а ти нам в кружечках піну давала,
що з молочка ложкою збирала
і з любов'ю кожному клала
ці ласощі такі смачні,
які з нами у роках ішли
у цих споминах приємних.
А коли руками втомленими,
гладила кожному голівку,
вкладаючи спати на долівку,
та й тепер від зморщених рук цих
іде тепло мамусю твоє до нас усіх.
Дивлюся на ноги твої, мам,
окутані хустками і в панчохах,
які так справно служили вам,
коли ви на роботу бігли,
коли в неділю в клубі,
чи то десь на весіллі
витанцьовували польку, вальс,
а ми дивилися з шаною на вас,
бо ви у танці найкрасивіші.
Пам'ятаю і той чудовий спів,
який талантом у вас зрів
і тато в тон у прекрасний спів

своїм баритоном входив.
Хороша в нас сім'я була
і хороші спомини собою зберегла,
коли біля вас збиралося півсела
на посиденьки, де язиками ви
про все і про всіх плели,
та руками вправно веретено вели,
а чоловіки досвідом ділилися своїм,
латаючи чоботи старі,
чи стругали зуби до граблів.
Все в роботі були ви -
моторні, швидкі,
та працювати любили
і любов у все ложили,
тому, мабуть, усе, що навкруги
виходило з рук красивим:
і вишиті сорочки, рушнички,
і буханки румяні, пахучі,
а в хаті і біля неї чисто,
як на пишних грудях,
подароване татом намисто.
А ми на припічку сиділи
і дух хліба в хаті був,
чи то пахло борщем щавлевим,
а ви ногами просо м'яли
і на піч для сушки висипали,
Ми ж, діти твої, раділи й знали,
що це з нього каші смачні
нам мама готували.
Тато інколи ступу з підполу витягали
і зерно пшениці в ній товкли
для новорічної кутті.
Пахло в хаті життям
і радість дитяча гріла нас
в ситцевих платтячках і сорочках;
пахло свіжим молоком, борщем,
а потім з поранки у хліві гімном,
а то й нашим, дитячим, інколи,
бо не встигали до горщика донести,
а вже ввечері той дух полів
і дух трудових потів,
які батьки з роботи принесли...
Ось так ми помаленьку росли,
бо хотіли чимскоріш великими бути,
щоб уміти все робити,
як тато й мама наші
і в цьому був весь смисл і гра у життя

в якому й наша частиночка була,
яка і дотепер в пам'яті збереглась.
Не дарма говорить мудрість,
що батьки доти є живі,
допоки про них споминаємо ми
і їх енергії любові і доброти
присутні з нами завжди.
Дякуємо Всевишньому Творцю
і Духові святому, Богородиці,
то так і татові, і мамі,
за все у спільному житті,
за їх енергії святі родові,
які з нами до старості йшли!

ПОДАРУНКИ

Як легко, як легко
і так триваюче приємно,
коли подарували
трошки будь кому ми
святої любові і доброти.
Які приємні відчуття тоді,
бо, ніби, ми Духа святого руки
і ця співучасть у дійстві цьому
приводить наш ум додому.
Тоді ми цілісні є у собі -
в тілі, умі і душі
і з БОГОм святим єдині
у цій здатності святій,
діяти так повсякчас у всьому,
як Всевишній настановив,
а ми з гідністю, як діти Твої
поспішаємо у вмінні цьому
життями до Отчого дому.
Вміти віддавати енергії ці
легко, щиро і з подякою,
так, з подякою, що дар прийняли,
бо в діях таких святих ми
теж залишаємося відкритими
з тими відчуттями єднання
з усіма носіями якостей таких,
то і зі всесвітніми енергіями такими
у здатності і прийнятті зверх,
летючи духом до небес.
Довіряймо, люди, всі
Творцю Духа святого,
БОГА святого, що Духом

святим кріпкий і вічний
є люблячим і мудрим
у всіх діях Твоїх,
бо з довіри ми у єднанні є
до всіх хороших вчинків,
несучи радість і любов до всіх,
хто Тобою дихає і Тобою є.
Цього треба витися нам усім,
починаючи дарувати речі прості,
а потім ці дари любов'ю наповняти
і досвід для цього у всіх є,
бо нам відомі ці відчуття,
коли подарунки нам
дають друзі, чи рідня.
Ми ж, пишучи рядки ці,
сумом огорнуті самі
із за того, що людство
за основу не взяло
навчати діточок своїх,
то так і протягом життя
нас дорослих усіх
цих якостей нашого буття,
бо на них тримається увесь світ,
тримається сонце, зорі і цей рух,
який є невидимим і святим,
постійним і повсюдним
Ось такі знання для спільноти
ми маємо сповідувати усі,
ми маємо навчитися творити їх,
щоб благодаттю наповнювати
простори, себе і ближніх,
щоб щастя і любов із нами були.
Тож навчившись дарувати
і дари святі приймати,
то ми енергіями цими
наповнимо увесь світ
і цим очистимо себе
і планету всю
від гніву, жорстокості, зла.
Яке то щастя, коли сім'я, рід,
є як одна родина на увесь світ
і навчається жити, творити і любити
у цій чудовій школі життя
з відповідальністю одне за одного,
з відповідальністю і дбанням
про землю, повітря, воду,
про чистоту у дворі і в Душі,

про той зелений гай
і ниву пшеничну золотисту.
Бо саме так відчуємо ми
ці якості при житті,
приймаючи їх зі своєї чистоти,
щоб воістину пізнати
усе життя і його повноту.
Творімо доброту і любов святу,
даруймо їх одне одному,
то цим і будемо подібні
діями нашому Творцю!

БОГ ОДИН

БОГ для всіх один,
то і життя одне
дарується кожному із нас.
Тому у цей короткий час
ми маємо повторити всі
те, для чого Творець Всевишній
сотворив кожного із нас,
давши світло з небес,
щоб ми бачили путі,
по яких ми можемо іти;
давши волю й розум нам,
щоб набиралися досвіду і мудрості,
творячи позитив день при дні,
бо ці енергії по факту і є
той хліб насущний,
який духовністю зємо ми,
який милістю, добротою і любов'ю
у кожного ділами цвіте.
Це БОГ світла і доброти
і саме в якостях цих
ми й жити хотіли би.
Тому так поволі й бережно
нас Дух святий веде
ділами й ситуаціями у житті,
де би усі ми могли
навчатися творити і любити,
очищаючи всі слова і дії
на цій прекрасній ниві
від бур'янів-зла так,
щоб сином БОГа назвать
ми справедливо могли
з таких приклад брать
і в житті у єднанні

з Духом святим, кріпким і вічним
ці якості духовні стяжать,
щоб воістину бодагодать
святу у житті спізнать.
Ми хочемо справедливості,
та лиш воля дій воістину дає
ці чудові можливості,
бо воля пригнічує у нас страх,
тому воля дій показує нам
усі причини покори і страху,
а ми тоді розкриваємо суть свою,
розкриваємо любов і доброту,
які й додають нам впевненості
і волі в діях повсякденних.
Тому воля відкриває всім,
хто життя своє присвятив
для творіння милосердя і доброти,
бо ці дії формують в кожному
волю і радісні, щасливі дні,
відкриваючи ці святі путі.
БОГ один і олицетворяє Він
усе, усе, що проявлене ним,
у всій наповненості життям цим,
в якому є місце грішникам і святим,
є місце зневіреним, байдужим,
є місце й тим, хто життям своїм
вчиться жити і життя любити,
бо такі благо у собі несуть
і це благо-втіху Всевишньому шлють.
Є в БОГа всецілого на Землі
й енергії темні, злі,
що духом лицемірства
приводить до вбивства,
зваблюючи до зрад і підлості тих,
хто Духом святим слабкий.
БОГ - є все що життям проявлене,
а в ньому є позитивне й негативне,
в ньому є й ті, які при житті
поперемінно з'єднують єство своє -
то з Духом святим,
то прихиляються до сатани.
Важко і не просто таким,
та саме із середовища таких
виростають вчителі святі
і саме біля таких
турбуються енергії позитивні,
які ми називаємо усі

Духом святим.

Він же з поміччю Богородиці,
ангелів і тих прозрівших
виводить їх на путі істинні.
Так найбільше біля таких,
бо вони бувають в стані прийняття
і їх серце і Душа вже готові
приймати енергії ці;
вони турбуються й про святих,
додаючи їм енергій-сил,
бо такі уже є свідомі в діях
і несуть поміч до тих,
хто ще заблукавшим є
у цій життєвій суєті і злі.
Ніхто не обділений Творцем
при втіленні Ним своїх ідей,
які свідущі, мудрі люди
називають великим Промислом Його,
за Разум, за милість і терпіння
при втіленні їх у життя
у цім Всесвіті великім
на ті мільярди літ, чи й більше,
бо неосяжне людським умом,
як в просторі, то так і в часі,
як в безначальності й без кінця
від простоти до шедеврів
своєю невтомністю в ділах,
в яких проявлена любов свята.
Ось такий талант великий у Творця,
яким Він, як Вселюблячий,
Всещасливий, Всесправедливий,
Всещирий, Всещедрий,
Вседобрий, Всемиловитий,
Всемилосердний, Всевідаючий,
Всезнаючий, Всевміючий,
Всемудрий привів у це життя
і старається навчити кожного людя
цих якостей нашого буття.

* * *

Хай БОГ святий буде з нами,
хай Богородиця мати
оберігає нас від бід
і творити доброту навчить!

НИТОЧКА

Хай кожен у світі цім
скаже тихо, а чи й у голос,
що наявна доброта і любов
яка є у людині кожній
собою світить наяву,
світить їй і навкруги усім.
Світить красою мови,
тими емоціями щасливими,
тими діями творчими,
які прикрашають, гріють
усіх тих, хто до них дотичний.
Ось чому людей таких
і шанують всі, як святих.
Вони фактично і є святі
перед богами і людьми,
бо вони при житті
поширюють ці енергії святі.
Це такий прекрасний стан
у житті всього ества їх,
бо в них живе і діє всюди
з любові і доброти святої
перед якими і не гріх,
щоб на коліна став
увесь живий світ.
Ці зерна любові і доброти
мають у собі усі,
та приймають до дій лиш ті,
хто доріс свідомістю до дій.
Добре би було у світі всім,
коли б слова ішли такі
від державних керівників
через культурні установи, ЗМІ,
то чимало добавилося б таких,
які б у собі ці якості ткали,
шукаючи ці ниточки навкруги,
бо часто наші бабця говорили,
що ниточка до ниточки
і вже є рушник, чи штани.
Тож будьмо всі при житті
у праці й грі творцями!

ПРАВДА

Правда у житті є
тим стрижнем, основою,

який тримає усе живе
і на ньому тримаються
дії наші всі;
є подібним нашому хребту, кісткам,
які тримають всі органи й системи,
забезпечуючи взаємодію їх
у злагоджених і розумних діях,
то так і ми, люди, всі
маємо вибудовувати взаємини свої
у цім всесвітнім організмі,
бо ж він і є живим
завдяки нам і завдяки усьому,
що Всесвіт має собою у собі,
та і ми є живими у цьому єднанні,
маючи задатки, чи талант
творити і це життя любити,
благодаруючи Творця
святого Духа щодня.
Не можна за правду ненавидіти,
бо так встаємо на боротьбу ми.
Правду можуть ректи
лиш розумні й мудрі у житті,
бо вони в діях є святі
і цими діями на Творця подібні,
бо тільки правда стверджує життя
і тільки правдиві є справедливими
бо вони є творцями любові і доброти,
є творцями милості і радості.
А от нещасні лицеміри-хитруни,
плодячи зло на Землі,
засвідчують лиш неміч свою,
безсилля і невміння жити
у щасті-радості зі всіма.
Ось у цьому істина уся.

ЗВИЧКИ

Ми, люди, так повільно
душею й духом ростемо,
бо багато енергій життя у собі
витрачаємо на діла пусті,
або пустотою наповнюємо ми
свої єства саме тоді,
коли зневірюємося, чи
то з відчаю і байдужості
опускаємо руки свої.
Ми й живемо так тому,

бо відмовляємося жити
і лиш в рутині днів
повторюємо дії інших.
Це помилкові дії наші
і тому вони є причиною негараздів.
Та помилки бувають різні
і коли вони спонтанні
і не обдуманими є, то це
кожному із нас підказка є,
що не туди життям ідемо ми
і починаємо схиблювати,
то такі помилки можна
і потрібно чимскоріш виправити.
Та коли спеціально ми
готуємося до наплодження
енергій негативних гнівом,
лицемірством, злом,
то знаймо люди всі,
що в періоди підготовки ми
запрошуємо енергії злі
з просторів навколишніх
і цим стаємо жорстокішими.
Тоді ми себе приєднали
з вигод користі до сатани
і таку помилку рідко кому
вдається виправити самому.
Іноді ми навіть самі
не відчуваємо докорів сумління,
бо коли готувалися до дій лихих,
то закрилися наші душі.
Хоча деколи ми, чи рідня,
бачачи біди, негаразди
стараються причини знайти -
а це наші умисні помилки
і тоді нам таким
потрібна поміч зі сторони.
Помилку легко зробити,
та скільки нам потрібно
зусиль, знань, умінь,
щоб її виправити.
Тут потрібен в поміч духівник,
тут потрібні енергії родові.
Ось чому ми в книгах завжди
просимо дбати про джерела родові:
доглядати, наповняти їх
енергіями справ позитивних,
бо в житті, як на довгій ниві

всяк і по різному буває,
та саме наявні джерела такі
допомагають немічним.
Біля цих джерел завжди
присутній Дух святий
і Він на поміч прийде,
і додаткових енергій принесе.
Лиш дехто з нас має живчика у собі,
творючи радість і доброту у житті,
то таким допомагають всесвіти
і саме тому вони, маючи енергії такі,
здатні творити і творити,
радіючи життю щомиті.
Та до цього скажемо усім,
що зрозумівши життя суть,
то на перших етапах нам
уважним бути слід,
бо погані звички й помилки
мають здатність повертатися завжди.
Ось таке різне відношення до життя
формує й в нас відповідні звички:
один лежить, як кабан,
вклавшись у калюжу, чи на диван,
а інші не можуть без діла посидіти;
одні надіються із дня в день,
що щастя саме до них прийде,
а інші будують самі життя ці,
бо в перших ця надія в думці лишень,
а другі вибудовують рай навкруги.
Хоча й надія мотивацію має,
та все ж дійсністю не є.
Надія не все життя,
та і життя не вся надія,
бо його наповнювати нам слід
тими якостями своїми,
які світу давно відомі.
Інколи важко, тяжко працювати,
та лиш праця наповнює нас радістю,
та лиш вона лишає сліди,
по яких нащадки зможуть йти
з подяками батькам
і на втіху богам.
Лиш щасливим все під силу.
Тож вибирати прийдеться нам
кожному життєвий стиль свій
і він уже стане, чи буде звичкою,
без команд і мотивацій, як таких -

перші є лінтюхами злими,
а другі творцями люблячими.
Які ж будуть наші дії,
коли ми ланцюгами зла
є до бетону прикуті,
а навпроти двері відкриті,
в яких видно небо голубе,
видно дерева зелені
і ми наповнені жагою жити.
То це, мабуть, саме така
ідеологія дій по факту
у нашого життя є,
коли ми діями такими
звикли до стану рабства,
до наплодження зла,
виправдовуючи умом себе,
як можливість вижити
у цій постійній боротьбі
для виходу з проблем і негараздів,
які, нібито, є мотивацією
у виживанні таким,
у постійній метушні,
в якій не маємо часу і спокою.
Так, це погана звичка
і зовсім не традиція,
бо так не хочемо жити ми,
бо так виживати дітям не бажаємо усі.
Не хочемо, не хочемо,
та все ж і не шукаємо способів,
щоб самим змінитися,
не вміємо й дітей перевчити,
щоб до благих дій прихилити.
А, може, і традицією такі дії є,
бо, коли подивишся зі сторони на себе,
то побачиш, що саме так живеш,
як батьки, діди жили
і дітей цьому навчаєш -
красти, хитрувати, обманювати,
а то і вбивати, щоб майно забрати.
То саме дії такі, засвідчують наяву,
що ми згодні жити в рабстві,
в рабстві гніву і брехні.
Ось чому такі є невірниками
і тримаються такого поведінкою,
задовольняючись у ланцюгу
бути у подобі собакою.
Нема у нас таких і розуміння,

що дійсно мотивація є
до змін у собі і в поведінці,
бо саме ці проблеми підказками є,
що Сущий змін від нас жде,
щоб вчилися ми
жити і життя любити.
Так, не просто, не просто
і виживати досить важко,
коли ми й далі будемо
наплodжувати зло.
Тому такі умами є обмежені,
хоча задатки для життя
досить великі людина отримала
у той день свого зачаття
від Всевишнього Творця.
Бо саме любов у нас
визначає той факт,
що ми дійсно вільні діти
цього БОГа-святого Духа
і такими є від самого Творця.
А ми ж хочемо жити і любити,
то дякуймо Творцю і життю
за здатність таку
і за традицію цю,
що є звичкою хорошою,
творити милість і доброту
у стані щастя і любові.

ОБМАНИ

Обмани хитрим людям зиск давали,
або обманами життя свої зберігали.
Обманами увесь світ можна пройти,
та додому путі не знайти -
ось так говорили бабця наша.
Обманювали ті, які вигоди шукали;
обманювалися ті, які правди не знали.
Тому так можновладці правду ховали
і натомість в міфах брехні писали.
Отож обмани давали можливості
маніпулювати умами і життями,
коли обмани з тронів
королівських проголошували,
чи то з трибун вождів-імператорів,
бо обманщики жити сильно бажали
і тому війни зачинали,
щоб істинні проблеми, чи то брехню

від народу, нації сховати.
Так було завжди і так є й тепер,
коли обманами організовували
революції корисливі лідери.
Та і вся історія про життя людства
є з міфів і обманів написана,
задля ілюзій примарних,
які робилися підло і на брехні -
і так у всі віки і тисячоліття.
Так було до самих низів
і тому щоб зберегти обличчя,
розказували міфи і їх,
як знання минушини
вносили нащадкам в уми
і за це й молилися за таких.
Та правдолюбців, праведників
істинних не приймало людство,
бо воно завжди наповнене злом було.
Тому правдолюбців убивали тихо,
чи то під шумок із вбивцями,
або обмежували у спілкуванні,
як тих старців святих у монастирях.
Хоча за всі віки на Землі
праведників і святих
не перебив, не знищив
цей натовп злих і лихих,
не подолали їх і вожді-князі,
то цього не зроблять все таки
і сучасні вожді, і їх ЗМІ,
бо кара тяжка жде таких,
а правдолюбці і святі
у єднанні з енергіями
позитивними світовими
приведуть спільноту
в часову еру золоту.
Так, вони БОГа, як і духів
у цілісності не сприймали,
але світлих знали й шанували.

* * *

Та в спільнотах були і ті,
які знали духів злих і вони
себе знавцями називали,
бо пороки людські їм
достатньо відомими були.
Тому обманщиків і праведників
у часи спокою, чи між війнами

в середовищі людським
було майже рівним.
Бо у житті все двояке -
з однієї сторони радість,
а з другої гіркі сльози течуть.
У кожній дії нашої
є енергії позитивні,
та є й негативні.
Є Дух святий, є й Дух злий.
Так і всецілий БОГ,
як цілісний образ життя,
має у собі двоякі прояви -
є Бог святий у житті,
а є й ті енергії злі, які
люди сатаною нарекли.
Ось так світогляди й формували
і лиш одиниці правду знали,
тому для оманливих людей плакат,
прапор, чи символ, нібито,
як істинний воздвигали,
та в устами, в канони і закони
іншу суть гегемонічну вставляли.
З цієї позиції й історію людства писали,
бо вона "правдивою"
лиш у переможців була.
Хоча у народів всіх були
носії енергій негативних
і носії енергій позитивних,
та коли зло набирало енергій-сил,
то воно вибухало сваркою,
бійками, чи війнами.
Тож їх причетність
у конфлікті однаковою є,
та історію все ж переможець пише.
Бійка не випадковою подією є,
бо тут така ж ситуація, як і у війні,
та переможець живий, чи на волі,
а переможений у землі, або в тюрмі.
Лиш якості життя завжди
між собою єднаються
і там спокій і умиротворення є.
То питання виникає просте:
"Чого людство отак просто
ці якості не прийме,
щоб усім жити в щасті?"
Кому ж лишився цей обман?
Мабуть для хлопаків, які деколи

сприймали їх, чи приймали,
а дехто на них у зневірі
лиш рукою відмахнувся.
Тому шамани, попи, вожді, князі
в обманах силу пізнавали
і такою брехнею умами маніпулювали,
бо їм вірили, та коли розкривався обман,
то тут були ті, які
цю брехню зброєю вживляли.
Обман такий же вічний, як і правда
І зло панує так давно, як і доброта,
та доброта в моді не була,
а от зло собою страх і покору несло.
Ці усі енергії негативні,
які й перелічувати не слід,
та поважали їх князі
і тому в тисячолітті сьомім
ми спізнали його гніт,
що не вистачає моці
життя зберегти під ним.
Це гірша сторона цієї медалі-дії,
яка є сповіддю кожної людини.
Тому сповідь по суті і є
самонавіюванням себе
до цієї дії при житті
на цьому позитивному підйомі,
бо саме такі енергії благодатні
оберігати нас придатні
від енергій негативних.
Так, сповідь не лиш слова,
а це зі Всесвітом розмова.
Тому й потреба виникла велика,
щоб творити любов і доброту
і знову себе щасливим відчувати.
Так, у житті є обмани,
є й інші прояви негативу
в думці, словах і ділах
та не будемо на них ми
зір і слух направлять
і в школі життя не вивчать,
а написали в засторогу лиш,
щоб у бдінні умами були.

СЛОВА

Слова допомагають жити нам,
То так і в організації праці,

і при живому спілкуванні
досить таки придатні,
щоб радостями ділитися
з рідними, як і зі всіма,
хто носить святого Духа,
щоб славословити нашого
Отця-Творця-Духа святого.
Однак ми майже всі
суспільством навчені
для того, щоб чути слова;
для того, щоб повторювати їх,
не задумуючись часто у розмовах
про їх суть і зміст.
А вони, як повноводні ріки
несуть енергії різні -
однім радісні звістки,
іншим заспокоюють душі,
а декому милують слух,
або дають можливості
розказати про біди свої...
Здавалось би відомі вони усім,
та звук і тембр все таки різні.
Після деяких відчуваємо легкоту ми,
а після інших так важко є,
що й світ життя немилий,
але не можна побачити їх,
не можна й поважити.
Та як кличуть жити і любити
ті слова щирі, теплі,
які гріють серця і душі
у миті горя, чи біди,
та як прекрасно діють вони,
коли ми щасливі,
бо то є відчуття святі,
що ми є одне з одним єдині,
що ми та тісно є з Творцем.
Ось така характеристика їх,
цих енергій невидимих
і деколи ними ми
проявляємо зло,
а скільки з них є милі
і ми спокоєм і умиротворенням
наповнюємо себе ними,
або в дружнім спілкуванні сил беремо,
щоб працювати, щоб творити,
або й про щастя і любов заявити,
що ніжно поселилося в наше єство.

МІФ

Від обману до зради завжди
лиш крок ступити,
та вони у житті
переплелися так,
що їх лице не відрізнити.
Тому й БОГ-Життя наше і всеціле
не приймає наші спомини лихі,
коли про померлого взагалі
не прийнято говорити поганого;
не хоче передавати й обмани
і історії, як і славнозвісні міфи,
бо суспільство і поширює їх,
щоб вознести події певні,
як приклад для дій,
а зазвичай це війни,
це притягнення за хвіст
таку "пам'ять" про них
у життя сьогоднішні,
тих енергій негативних,
збільшуючи цих непрошених
пасажирів на платформі.
Через це міфи всі
й відносять до жанру видумки.
Ми зупинимось на перших з них,
які передала минувшина
нам в книгах святих -
одним для повчань,
а більшості для користі і застосувань.
Так, змій Єву спокусив,
а Єва й Адама запросила -
от і пізнали вони життя,
пізнали доброту і зло.
То Творець і вигнав їх із раю,
а про змія ні гу-гу -
до цих днів таємниця...
Та суть не в діях цих,
бо Творець знав про це,
що саме так відбудеться
і ось так ненав'язливо
для їх ума вислав із саду,
щоб ці дорослі люди
навчалися азів життя:
у праці їжу здобувати,
у спілкуванні взаємини лаштувати,
то так і про майбуття

в наявних ситуаціях дбати.
Мудрим був Творець,
як істинний Отець.
Мудрим Він є і по сей день,
та ще й відмітимо усі,
що Промисел дій Його
сягає в майбуття далеко.
Тому досить смішним є те,
що в діях своїх часто ми
оправдовуємо вчинки свої плохі,
говорячи без страху і сумнівів,
що це нас попутав диявол, змій,
а ми нібито так зі сторони.
Однак по факту вбивали, лицемірили,
та коли каючись ми
у будь якій помилці-гріху,
стараючись виправити її,
то легшало на Душі.
Та найприємніше Всевишньому тоді,
коли ми усвідомили її
і вже не повторюємо при житті.
Ось так діють люди мудрі
і саме цим вони на Творця подібні.
В цьому й суть повчання
для прийняття у життя,
а не в тому, щоб шукати винних,
чи лиш оправдовувати
на словах дії свої плохі.
Тут продовжимо і другий міф,
коли людство почало
в інших шукати зло,
щоб була основа, підстави
для введення взаємовідносин інших
між людьми на тому зломі реформ,
коли первіснообщинний устрій
замінити побажали вожді тодішні
на рабство тотальне і на світогляди нові,
щоб утвердити князів, королів,
президентів,
як помазаників божих,
бо саме вони їх привели на ці олімпи.
То поміркуймо тут самі,
чи когось силою возведуть,
коли сам не забажаєш.
Хіба що понесуть,
та в історії про це не написали.
Ось тут виникла потреба в єдинобожії

для цих створюваних держав
і людям кивали шамани і князі,
що на небі один бог для усіх нас,
то і на землі один князь для вас.
Первісні люди славословили,
дякували Духу Всевишньому,
славословили й дякували
Духам землі, воді, дерева,
дякували й Духу чоловіка,
який про них дбав.
Так ці Духи, як енергій рухи
в єдності з першим чоловіком були,
бо творцями енергій позитивних
спільними вони й були,
та потреба була велика
опаплюжити таке єднання.
Тому вожді-князі напружили
шаманів, як і сьогоднішніх попів,
бо в них уже й статки були чималі,
та й озброєні загони.
Тому й почали носити Духам дари -
добрим і лихим:
добрим за вдале полювання,
а злим, що допомогли
таємно в землероба із засіка
витягти зерно на хліб.
Носили по тих місцях,
де їм такі думки прийшли,
в місце енергетичне.
Ось тут спокуса була чимала,
бо вождями передбачено було
і тому вони першими дари понесли
і інших спонукали:
за впольованого оленя вирізка м'яка
в однакову для всіх міру,
а коли інколи не могли,
то у вождів позичали
і вже появилися раби,
узалежнені, аж до сьогодні,
тільки в чуть змінений формі.
Так появилися ре-ліг-і-ї
нові й нові,
у кожного народу свої
з канонами-законами новими.
Збільшилися надходження й равинам,
та вже й не тільки кров на хресті,
а й жертви підлизницькі,

а то й підлі до жорстокості,
коли потрібно в жертву відвести
найкрасивішу доньку для втіх,
бо вже перестали дари-жертви
спалювати на вогні,
чи пускати по воді.
Хоча жертви починалися з тих,
на кого вказував гріх:
народжені каліками,
чи з іншими вадами.
Віддавали для того,
щоб Душа в таких
не мучила тіло й ум,
чи й, найперш, батьків,
а після жертвоприношення,
відлітала в нові тіла,
нібито, змінивши їм умови
для росту й розвитку.
Це широка тема
і не для розмови,
і тим більше не для книг,
а для розуміння суті лиш.
У кожного свій життєвий путь,
у кожного своя дорога духовна
і кожному приходить допомога,
коли ми дійсно шукаємо їх -
ось тут і надходить вона
енергіями всесвітніми,
які ми у своїй різноманітності
і називаємо святий Дух.
Тому повертаймося до єднання
на позитиві творчому своєму
з енергіями всесвітніми світлими
і міфи втратять вплив
на наші уми й поведінку,
а ми спізнаємо у творінні ту
благодать істинно святу.
Бо в стані благодаті ми
маємо здатність знати
всесвітню істину життя
і в школах не захочемо уже
запам'ятовувати лиш для оцінки
ті міфи й історії, які
для життя не придатні.
Так! Добре! Дякуємо за розуміння,
бо історія людства весь час у війнах
і така історія життя і війн все ж

за стільки тисячоліть
не навчила нас життя творити,
не навчила повноцінно життя любити.

СОНЦЕ

"Весна іде, красу несе
і цій красі радіє все!"
Цієї весни так часто мені
з приємністю хочеться дивитися
на ядро нашої галактики,
яке сонцем називаємо ми
та ще й говоримо, що воно зішло,
світило цілий день і зайшло.
Сонце не ходить в галактиці цій,
а це енергії Землі
крутяться біля нього,
бо воно потужніше
і енергіями своїми
насичувало сповна все
Ось на третій бік вместилися таки
у цю ніч таку коротку ми,
та природи нам не обманути,
бо прокидається вона,
та й ми її частиночка мала
і у напівсонні шукаємо вікна,
за яким каштани буйні і високі
першими ловлять від сонця
його промінці золоті.
Червонясті, вогняні вони,
бо ще сонні теж таки,
і в грі виграють в туманах і росі,
вимальовуючи у всій красі
наш небокрай великий.
Ось так воно зі щедрості своєї
посилає світло і тепло,
щоб все на планетах бачило,
а на нашій Землі ще й усе росло,
вигріваючи стебельця і листки,
а нам, дорослим і дітлахам,
несе радість дня у вікно,
та ще й цілий день зі всіх сторін,
по всіх закутках кімнат
перевіряє чистоту і лад,
то щоб соромно не було нам,
ми вмиваємо очі руки і лице,
та й вибігаємо зустрічати сонце.

Трошки подивимося з під брів,
бо Дух Сонця засліпив,
а потім подякуємо гостю цьому,
гостю дорогому, очікуваному.
Воно вже є частиною життя
і йому радіє вся сім'я,
та й ми без нього все таки
і ні туди, і ні сюди.
А Земля - Богородиця мати
підставляє йому все нові й нові
міста, села, поля, річки, ліси,
та так спокійно й вміло,
щоб кожне живе на землі
себе під сонцем зігріло.
Воно РА-дість людям несе,
а в стані радості усі і все
повсюди творити здатне
добротне і прекрасне.
Та Творець так мудро подбав,
і всім світло і тепло послав
на всі роки життя у віках
малесеньким мікробам
і великанам морям.
Та Він і захистити вміє
від надмірного тепла
і тоді то тут, то там
хмаринкою землю і людей закрийє,
а також деревами затінок організував,
чи то про воду подбав,
щоб людям, звірам і рослинам вона
завжди поряд була.
Природа-Богородиця теж сонечка

бажає,
а коли втома здолає,
то Земля на інший бік повертає,
а нас ніч до відпочинку відправляє.
Ми спатоньки лягаємо,
а американці у цю пору, вранці,
до роботи поспішають,
яка у всіх людей по світу
одинаковою є чоловіку -
один оре поле, інший будує дім,
там жінка корову доїть,
а діти в школу уже самі
ладнають свої ранці...
Мабуть ми для нього з висоти
є так подібні до мурахи,

яких зустрічаємо у лісі
і зачудовано спостерігаємо за ними,
дивуючись самоорганізації їх життя
у невеличкій копиці.
Ось так Творець постійно з висоти,
несучи сонце-ліхтарик у руці,
любуеться своїми дітьми,
коли вони у праці є творці
і з радістю творять самі
цілі гори невидимої Благодаті,
а вже вночі місяць її
ковшиком із за хмар черпає
і потребуючим відправляє,
відправляє саме тим і туди,
хто встав до зорі і плани складає
на цей благодатний день новий,
бо тільки вдень ми її
приймати сповна здатні
і свої енергії позитивні добавляти.
Ось так спільнота наша на Землі
творить радість-щастя собі,
собі і іншим її шле при можливості,
то так вона приходить і нам
при негараздах і бідах...
Як мудро й вміло наш Творець
про кожного живого подбав на віки,
то не забуваймо й ми
дякувати Йому скрізь,
де би ми не були -
щирими словами
і хорошими добрими ділами.
Бо так є і в земному житті
і так є між дітьми і батьками -
батьки навчають терпляче нас,
а ми діями своїми милуємо їх глаз.
І все це без крику, обманів, війн
долучає всіх до взаємних дій,
одне одному допомагаючи
зріти, розвиватися і рости
і енергіями позитивними щомиті
джерела поповнювати родові.
Тому дякуймо новому дню,
коли сонце забринить
і попросімо Бога святого,
що Духом святим живий міцний і вічний
на день благодатний настановив,
щоб сили в тілі і умі оновив,

додаючи з потреби при знемозі,
коли ми у полі, чи в дорозі...
Дякуймо й за день, і за ті діла у дні,
які радість нам принесли,
або й коли вдалося нам
гіркоту й біду обійти
і мали впевненість у майбуття.
То й навчаймося у Творця
Його мудрості і вмінь так,
щоб ця школа нашої радості була
сенсом нашого прекрасного життя,
бо кожен бажає щастя собі...
І так вже влаштований світ,
що кожному по силі є
бути мудрим співучасником
у творінні благодатного життя -
ми споживаємо енергії з довкілля
і ми ж творимо для нього енергії саме ті,
які здатні творити лише ми.
Будуймо взаємини зі всіма
на справедливості і доброті -
і це заповідь перша свята,
а другу сприймімо єством так,
щоб не мішати жити іншим серед нас,
то тоді і всі дні при житті
будуть в радості і в благодаті.
Кожна добра справа гріє нас,
кожна дія в любові піднімає дух
і добавляє сил з мотивацій тих,
що і ми здатні лишити по собі
у речах і в пам'яті оті сліди,
на яких навчатимуться усі
наступні покоління наші.
Та не осоромимо ми
цей рід людський
у випробуваннях сьогоднішніх!

ДІТЯМ

Творцем створений чоловік
і всі умови уже були при нім,
щоб на взаєминах розумних
співіснувати все могло
і духовно із життя в життя
зріло, розвивалося, росло.
Школами були батьки,
були близькі і рідня,

яка по совісті жила
серед них і в них самих,
яка щирістю і справедливістю
з доброти наповнювала серця,
серця і наші уми,
а ми вже зріючи в роках
наповнювали джерела
енергіями позитивними
для родів і поселень.
Так було віками і завжди,
бо така школа визначала
ту Благодать святу,
яка нас радістю і щастям віншувала.
Так було, бо цього навчали
і батьків батьки шанували завжди,
щоб оберігати ці святині при житті.
Чоловік народжується чотири рази:
при зачатті, засвідчуючи усім
любов велику між батьками
і, приймаючи ті енергії щасливі,
на які так повні батьки -
а ще ж двохсторонній обмін іде
щиро й між рівними уже;
вдруге з появою у світ
так десь на років три -
і це діти-вчителі,
які вміло вчать,
та досить мало з батьків
після важких років
перебування в суспільній школі,
здатні ходити в ці сімейні школи
і засвоювати знання і вміння
творити гуманні і гармонійні взаємини
на основі справедливості. любові
і доброти,
якими б ми мудрості набули,
де сім'я б друзями була
і ці якості творили би спільно вони,
допоки би не створили самі сім'ї нові;
а втретє народжуємося ми,
коли перших дітей народили
і, вміючи вчитися у них,
по новому сприймати і приймати
ті знання про наявність серед нас
істини, щирості і доброти,
яких ми здатні повсякчас
заново навчатися в ангелів малих

цими спогляданнями у любові,
цими відчуттями теплоти й подяк,
бо це уже усвідомлене навчання
у цій школі істинного життя,
коли би батьки допомогли
діткам своїм розвинути свій талант,
чим би допомогли знайти
істинно місце своє при житті
серед спільноти і в природі
по спеціальності і до душі -
ось тоді би для всієї спільноти
були би на Землі творящі спеці,
були би у них і результати якісні,
бо там би все наповнювалося би щастям,
якого вистачало би на всіх, усіх
на виробництві і у родині, і у сім'ї;
а вже вчетверте ми в іпостасі своїй
опиняємося по волі БОГа святого
бути вчителем вже втретє,
бо тепер ми з тими дітьми,
яким уже більше ніж три роки,
аж до дитячої зрілості
у статусі бабусь і дідусів
здатні мудрістю наповняти їх
у ненав'язливій грі
зі знань інтересів індивідів таких,
щоб розкрити все таки
ті таланти, чи задатки,
бо проявляються вони
у них від Душі, від Того,
хто життя їм подарував -
а Він то знає й знав.
Кожен вчитель вчить,
та мудрий все життя учнем є,
бо кожен саме цю місію уже
мав би при житті нести,
щоб зрілим духом і єством
у засвіти відійти
і в нове життя ці якості святі
гідно передати у рідні.
Часто ми, батьки,
робимо неусвідомлено помилки,
коли у життя не прийняли все таки
знання дитячі показові ті,
які вони нам до років трьох несли -
а це була щирість свята,
це була наша тепла доброта,

це любов приємна та,
яку ми, можливо, втратили,
а вона би насправді мала би
залишитися в нашій поведінці на роки.
Та на нашу біду з дітьми завжди,
як і наші прижиттєві проблеми в тому,
коли ми прийняли цю поміч від держав
і вони з дітей ліпити почали
в садочках, школах, вузах тих рабів,
яких потребує держава кожна.
Часто й прагматичні і корисливі батьки
теж до цього долучають зусилля свої,
втрачаючи довіру дітей і їх любов,
втрачаючи тих, хто додавати міг
у джерела родові енергії позитивні нові,
бо вони є істинні і помічні при житті,
бо саме на них тримається цей світ.
То для чого така школа усім нам,
спільноті, діткам і батькам,
коли мудрості життя не навчають там?

ВІД БАТЬКІВ

Саме від батьків залежить те,
в яку школу вчитися дитина піде.
Добре було би все таки,
щоб і програми шкільні
налаштовані були
на розвиток природній
кожної дитини за перші роки,
коли віком вони
зростуть до юнок-юнаків
з готовністю при зрілості
у суспільні відносини увійти
зі своїм талантом і можливостями,
бо саме так ми б до розуміння прийшли,
як жити і як духовність в людях
зберегти,
бо вона основа і умова
для життя спільноти,
як і всьому на планеті.
Слава БОГу святому,
що вже є такі держави і батьки,
які дбають саме так
про дітей і про якості такі.

ПЕРШІ КРОКИ

Перші спроби, кроки,
як і все у житті ми
маємо робити тільки самі
з наявних знань у собі,
чи зі здатності отримувати їх,
бо мотивують нас саме вони
і ми відчуваємо можливості свої,
бо це впевненість у правильності дій.
Так, в попередніх життях ми
мали досвід, здатність діяти
і тому це зберегли,
щоб знову у життя принести,
додавши, майже, все те,
чого навчилися в попередньому житті,
бо ці знання визначальними є:
куди і як ми тепер проявимо себе.
Саме таке розуміння всіма
спонукає до пошуків мудрих,
де відновимо свій талант,
який енергій додає усім,
щоб в нас росло, зріло сповна
це зерно Духа чоловіка,
бо саме завдяки цьому ми
і придатні будувати
гуманні і гармонійні взаємини
з розуміння соціалізації,
тієї рівності можливостей рости,
бо стартом у кожного є
лиш ті знання і духовний багаж,
з яким у це життя ми
кожен співтворцем прийшли.
Тоді не буде зваб, образ
і умов для лицемірства,
а лиш шанування всіх,
маючих право на життя
на землі і до небес,
звіряючи совість свою,
коли приглядаємося на мовчазну
матінку природу святу до тих пір,
коли почуємо здатність до розмов тих,
хто життя носить собою,
хто вміє жити і любити.

РОБИМО СПРОБИ

Приходимо у світ ми
вчителями й учнями водночасі
і, нібито, в діях вільними,
та ствердно про стан такий
не скаже ніхто із живих,
лиш життя про цей стан такий
ствердить радістю і щастям,
а ми, діти малі і знання наші
відчуттями йдуть від Суцього у собі,
та ще й слів не навчені,
тому звук і психічний стан
відчуваємо усі саме в тих,
хто наближається собою
на відстані малі
і у розмовах до нас,
так і в торканнях їх,
а ми вже відчуваємо єством усім
ту благодать і любов,
які виходять з них,
або бачимо силуети чорні
і чуємо ричання зле,
то крутимося, бажаючи відійти,
або кричимо, лякаючи духом своїм.
Однак не бояться вони
і тичуть соску в рот,
або зав'язують у мішок,
тобто пеленають, полон-ять.
Це перші дії сили бездушного ума,
це перші дії сімейного рабовласника,
а дитинка мила, та безсила,
яка тільки но прийшла у цей світ
якості життя стяжати,
щоб можливість мати
у собі стан щастя будувати.
Таке протиборство неспроста,
бо в попередньому житті ми
не очистили єство своє
від гріхів-помилки своїх
і тепер, у перший рік,
нам, дитині, дано пройти
ці випробування-іспити
з дорослими людьми.
Не просто їй таки,
та Суцим вибрано таких батьків,
які мають можливості у собі

такій дитині їх виправити,
даруючи їм радість і любов,
які лікують діточок малих.
Та при нагоді скажемо усім,
що цими якостями усі
здатні йти у житті
без болей і без негараздів.
Так, це істинне свідчення нам
про зрілість духовну при житті,
а також усім тим, які є навкруги
при сприйнятті і прийнятті
такого способу життя.
Знаймо про те й ми,
що саме очі наші здатні
вісімдесят процентів сприймати
всі дії з оточуючого світу,
а далі по короткому путі
ці пізнання прямують в центр Душі.
Вона прийме їх
і здатна скерувати в ум -
і ось тут батькам слід
навчити цей ум приймати до дій,
фільтруючи і приймаючи лиш позитив,
бо практично все життя ми
навчаємося умом своїм,
коли він у взаємодії з душею є,
то розуміння таке і мотивує нас,
а уже ми маємо самі
цей механізм навчити зрілості,
коли він с-відомо організовує життя так,
що ми відчуваємо Благодать
у всіх проявах її у нашому житті.
Ось це мають знати всі батьки
і саме так дітям допомогти
розкритися талантами своїми
і змалечку допомогти визрівати
тим якостям життя святим,
які кожному в програму душі
закладені ще при зачатті.
Ось для цього у нас має бути
щирість, доброта і любов
при спілкуванні з дітьми
і усвідомлена поміч їм
для поступів у пізнанні
можливостей своїх
при здатності формувати ум,
бо саме він, облаштовує умови ті,

коли нас приймають до себе
ті енергії позитивні
у подібні потоки всесвітні.
Таке єднання міцнить єство,
таке єднання вчить жити
щасливо, мудро і на роки,
бо це і є та початкова школа,
в якій здатні батьки
закласти фундамент совісті і любові,
бо це прекрасний путь
духовного сходження до зрілості,
це вишкіл чоловіка,
як носія чеснот усіх.

О Ч І

"Так, саме очі до пошуків охочі" -
саме так наші бабця говорили,
бо збираємо ми все у житті ними
і до цього трошки знань,
тоді й кмітливість заявить про себе,
а дід старий і малому скаже,
що це мудрість відвідала його.
Тому так часто дітей малих
виводять в парк, чи у зоопарк,
а потім в ліс ведуть батьки
і привчають пізнавати світ природи,
бо саме в тихоплинності її
і під музику пернатих вони
приймають такий стиль
у своїх діях малечих.
То тоді, ні лиходій, ні держава
не позбавить такого знавця
цього вміння жити і це життя любити,
жити по справедливості і совісті.

ПРИРОДА - ШКОЛА НАША

От ми уже й серед природи,
та і ми поводимося природно,
то так і порозуміємося ми,
одне одного пізнаючи.
Хоча пізнання почали
з огоРОду і садка,
де є інші учасники життя
і дитина здатна очима їх ловити
уже проживши до року,

та взяти у свої руки
така малеча починає тоді,
коли навчиться ходити,
ходити з дідом, або татом.
А от бабуса, чи мати
дівчинку поведе до грядки
і там вивчатиме рядки
з цибулі і часнику,
які сиділи цілу зиму
у землі готуючи корінці,
а при першому теплі
їх між пісчинками пускати,
щоб поживу там шукати.
Так, все хоче жити,
а життя це рух і дії,
це витрати енергій-сили,
тому життю потрібна пожива
і воно шукає її усюди:
у землі, де йому є здоба;
від сонця світло золоте,
яке сприяє обміну енергій,
та і тепло, яке дає благі умови,
тому так сміливо вверх усе
тягнеться стеблом, чи тілом -
і як же про все це життя знає,
що сонце про нього отак дбає;
шукає й воду живодайну,
бо без неї воно нікуди,
бо вона складник до їжі,
вона й для м'язів пружність,
вона й інформацію до клітин приносить,
вона й допомогу до них несе,
вона й охолоджує і гріє;
потребує воно й повітря,
бо там кисень є,
а він майже головний,
бо без нього життя умить
свою сутність втратить.
Багато чого потрібно для життя,
та у здобуванні всього цього
все ж основну роль відіграва
сам представник-носіє життя -
він має діяти саме так,
щоб ці енергії проявляли життя,
то має певні зусилля прикладати,
тобто певні енергії виробляти
і частину навзамін віддавати,

бо він перш за все поспішить
ними себе поповнити
і саме тими, якими він
своєю участю здатен
Цілісність Всесвіту зберігати.

Ці слова є планом для батьків,
чи назвами великих тем
на всі пізнавальні роки дитячі.
Тому й тема така широка
і кожна прогулянку-урок
готує сам такий учитель,
а в допомогу він бере телефон
і сам готує себе до уроку.
Навички і дії залежать від них,
від їх таланту і любові,
бо підручний матеріал
росте, бігає, літає на волі,
а малий дослідник, пізнавач
з нами поряд йде.

Ось і білан капустяний
над травою пролетів,
а перегода і інший -
в доганялки грають,
чи то капусту так шукають?
Та говорить дід старий,
що цьогоріч буде врожай
на молоко від корів,
бо колір білана жовтий
і так на вершки подібний.
Так, це правда, бо їх
найперша поява у садку, чи полі,
та ще й так в чималій кількості
уже прикметою стала...,
а люди тоді роками
цю прикмету помічали
і в пам'яті своїй зберігали.
Тому спостережливість така
дозволяла визначати діла
і змінювати плани,
щоб було у закромах-коморах,
то так і на столах,
бо кожен день весни у прикметах,
а потім і в ділах уже восени

засвідчував, про можливості
бути з хлібом і всім до нього людям
на холодну зиму і на усі дні
до врожаїв нових.
Так, зерно лиш можливість
збільшувати кількість,
а коли воно у землі оживає
і добродій восени колоски збирає,
то це приРОДа дала-родила їх
нам стільки на цілий рік,
щоб ми були з хліба ситі.
Ось чому результат життя
є поява нових життів і люди
в природі назвали цю мить,
що урожай, як рожениця мати,
яка собі подібне родила.
Можливо, в іншу весну дитина
у пізнанні метеликів-монархів взріє
у перегонах у цьому ж садку,
чи то волове око почорніє
в крилах бордово-червоних.
То і дід знов онуку скаже,
що цей рік буде на мед багатий.
Їх в садку добре видно,
і малюк їх вже взяти бажає -
біжить, та трава за ноги тримає,
а там, під ногами, повно
квіток жовто-гарячих і на них
хороводи водять бджоли моторні і
жалкі,
збираючи пилок до своєї хати,
щоб пергу замішувати з них,
а потім ця аптека буде на цілий рік.
Тут враз потужно загуділа велика муха,
бо її вже знає наш малюк із хати,
а дід буде казати, що це джміль
волохатий
хоча й гуде він грізно, та досить мирний
і він при запиленні найбільш активний,
та і його меди лікують очі запальні.
А вже далі в літо біля помідор
виписує віражі жовтуватий малахон.
Тих метеликів, комах так багато,
та поведінкою всі такі різні вони.
О, та то ж дід зловив на рукаві
рябу божу корівку
і вже поклав її в комірку,

яку з долонь зробив,
а потім її повітрям з рота зігрів
і щось там пробубонів:
"Скажи мила комашко,
де путь до моєї хати?"
і враз долоню розкрив,
а комашка не розгубилася
і крилами розмахнулася,
визначаючи маршрут,
вказуючи діду путь.
Вже і сонце почало припікати,
та муха стала надоїдати,
так і підлітає до очей,
бо там смердючий піт
з лоба сюди натік,
а така уже важка,
що не можна підняти повік
і потреба появилася нова,
руку мляву піднімати пора,
щоб відігнати кусючого сліпака.
От і знову ми у садку, чи в лісі
в тіні дерев з дітьми сіли,
щоб трошки відпочити,
а тут де не візьмись
цілий гурт комарів
і кожен хоче десь присісти,
та так у пошуках своїх
на відкрите тіло сідає
і тим хоботком тоненьким,
то там, то сям, як лікар
фонендоскопом щось перевіряє
на руках, у вухах, або в око лізе
і так боляче шпилить, а бува
тихенько сяде і кров попива.
Дід сидить і тихо зітха,
зрідка рукою маха,
та дитині так говорить,
щоб руками не махала,
то він спокійно кров візьме
і на аналізи понесе,
бо вчені ж говорять всім,
що комар кров негідну бере,
а замість втраченого літра
наш організм наробить вже
нової і свіжої крові.
Ось чому я їх не б'ю,
бо помолодшаю.

То не ганяйте сильно їх,
бо в такій суєті
на нерв потрапить він,
тому і чуємо ми біль.
А ще скажу я вам дітки те,
що мені дід мій говорив:
"Якщо муха при сонечку активна,
то очікуй тепло на завтра,
а коли активний комар,
то дощу чекай."
Аж тут шишка пуста
із сосни стрункої
і прямо нам під ноги
а ми, ніби, на автоматі
усі очі догори,
а там білочка червоняста
з хвостиком догори,
та така маленька,
що навіть менша
аніж у телевізорі...
Та то вона кинула нам
і, видно, вже навчена,
щоб ми за шишку оту
їй цукерочка з горіхом дали.
А діти вперше її побачили
і теж уже нібито до бійки -
скачуть і догори голівки,
а вона хвостиком крутнула
і в хаці гайнула.
Діти в стані зла
на кусючого комара
і білки не зрозуміли,
а вона ж до гри їх попросила,
та побачивши воїнство лихе
поскакала по гілках,
щоб подалі від гріха.
Іншим разом, під жнива,
теж потомлені брели
і шаркаючими ногами
зайчика сірого сполохали.
Він то сірий був та горбик той,
що серед спини, ніби то, рудий.
Ах, який він прудкий.
Він дуже злякався,
бо під кущиком для сну сховався,
а діти теж отропіли -
і закричали, і засвистіли.

Хотіли бігти, та тато зупинив:
"Для чого вам таким великим
маленького зайчика лякати...,
а якщо серденько з ляку гуп
і тут йому капут...,
а може в нього жінка є -
зайчиха, або двойко зайченят,
то хто ж за ними буде наглядать?"
Ось тут тато попросив
всім присісти на траву,
щоб розказати байку стару:
"Якщо зайчика сполохав,
то скоріше візьми полінце
і ним вдар у своє колінце,
то зайчик не втече
і сам до тебе прийде...
- Хе-хе! Скажете.
Я ж від болю упаду,
а зайчик побіжить у траву."
А дід знову мову свою веде:
"Зайчик дійсно побіжить,
а ти присядеш, чи ляжеш у траву,
а він, не розумний такий,
що попетляє по лужку
і повернеться на старе місце,
а ти сумочку відкрий і чекай,
то він набігається і в неї стрибне,
а ти, Богданчику, сумку закривай,
то буде подаруночок тобі до хати,
та не забудь бабусі сказати,
що то лисичка подарувала їй
спеціально гостинчик такий.
То хай це буде тільки байка,
а ми шануймо прудкого зайка
і не тривожмо його сну,
і не виганяймо з його дому,
бо саме це його дід,
яким його Творець нагородив".

А наступного літа ми
безтурботно по старій дорозі йшли.
Праворуч і ліворуч дерева різні,
то щоб галасу не було,
я тихесенько діток питав:
"Яку назву дереву цьому
люди дали і за що,

по прикметах яких ми їх
розпізнавати здатні у темноті?"
Відповіді у всіх були різні
і моя була біля них.
Тож я записав їх в блокнот,
щоб через роки знов
спитати про пізнання нові.
Хай це мотивує до пошуків таких.
Та розмірковування наші такі
постукування припинило їх,
а ми усі голови догори,
бо звідти долинав звук.
Нікого не видно, та летять стручки,
то ми підійшли з другої сторони.
А там вгорі зозулястий дятел
сухого дуба дзьобом рвав,
мабуть, його так лікував,
шукаючи хворе місце,
чи ту хворобу, чи хробака,
які забирали життя в цього дуба,
а він видно найстаршим був,
бо йому по об'єму стовбура
десь років п'ятсот було.
Хворий, хворий, бо листя нема,
помирати зібрався таки,
бо люди, мабуть, "допомогли" -
тут внизу ціла діра вигоріла,
темна на метер у висоту.
Випалене велике дупло вогнем,
який, мабуть, спричинив
не погашений "бичок"
недбалим подорожнім.
Вигоріло тіло в дуба
і живильні речовини, і вода
уже далі до гілочок і бруньок не йшла.
Мабуть років два хворів,
а оце і смерть по нього прийшла.
Зверху ще й гніздо вороняче,
та більше всього пусте,
бо і птахи в інше місце перелетіли
і десь там нову хатину вже
майструвати почали.
Бо так вже у них ведеться,
що кожної весни вони
виводять пташенят малих,
а їм потрібна надійна хата,
а цей дуб скоро впаде.

Отак я з дітьми міркував,
та і дятел слухати нас став
і своє заднє гальмівне крило підняв,
засвітивши червоним пір'ячком "стоп",
та ще й нам показав голівку свою
на якій берет лікарський бринів.
Халат то рябий - чорно-білий.
Щось там сам собі сказав,
а невздовзі відлетів
і нам, ніби, для оглядин
видовбану дірку лишив.
Поліна каже для усіх:
"От і буде вже комусь гніздо,
хто втратив своє житло.
Тепленько і сніг та дощ
там не страшний.
Хто ж ними у всіх цих ділах керує?
Здається, що і птахи, ніби, люди -
кожен займається день при дні,
і все при справах всі.
От який раз ми вже
подорожуємо по лісу і в полях,
то все ворухиться, літає -
один черв'ячка несе,
а інший загублену пір'їнку;
одні живуть тут цілий рік,
а деякі летять у теплі краї,
та батьківщини не забувають
і щовесни назад прилітають.
Люди ж бо і це помічають
і цей день ОБЕРТЕННЯМ називають.
Так, повертаються пташки
і стільки радості у них -
і спів голосний і польоти чудні.
Радіють, наче малі діти -
цьому сонечку, теплу і нам;
цим знайомим деревам і птахам.
Як добре знати Батьківщину!
От і беруться гуртом вони
до прибирання і санітарної чистки,
а часто і для їжі вишуковують шкідників.
Писк, скрекіт, шум і свист,
ніби оркестр симфонічний якийсь
сюди подорожуючий прибув."
Ось скільки мудрості у дівчинки уже.
Так, вона серед гурту найстаршою є.
Може ми раніше говорили про це.

Пам'ятає! А на серці приємніше стає.
Замешкалися ми біля дуба,
то до бувшого гнізда крумача
прилетіла ворона сіра.
Ні, вона не сіра,
а сірі лише груди,
та і менша вона,
хоча і тишу любить,
мабуть таки не сміла,
чи, може, лінива,
коли іншого гніздо
вподобала вона.
Пішли ми з діворою далі
по дорозі, що до річки Льви,
щоб подивитися з моста
на пісчане дно через прозору воду
та і на меченосиць-ластівок,
де вони із грязі наліпили гнізд.
Хоча й малі зовсім вони,
та як дружно гонять ворон,
які так ласі на яєчка їх.
Легкі на спомин - враз у парі,
чорні і так страшно кричать,
ніби, проклинають окупантів.
Та тут: пугу-пугу,
таки ворони збудили сову,
та діти навперебій:
"зозуля, зозуля кукає"
і по кишнях за монетами,
щоб гучно, гучно потрусити
і в БОГа грошей попросити
на ляльку, чи на велосипеда.
А я ж кажу, що це:"тугу-тугу"
дикий голуб одинокий
розганяє свою тугу,
бо десь шуліка спритний
украє у нього любу голубку.
"Ні-ні!, бо ми знаємо
голос голуба того,
що живе на горищі."
Посміхнулася мама,
бо слух чудовий мала
і каже, що це дійсно сова
десь недалеко ховається вона,
бо вдень вона майже сліпа.
То й ми не будемо тривожити її,
шануючи її символ мудрості.

А яка ж вона працююча уночі,
допомагає в охороні посівів зернових,
відлякуючи і ловлячи мишей-гризунів,
коли майже всі добродії сплять,
лиш злодії по землі і в повітрі шась,
то тут сова їх - бац
і в дзьобі запищать враз.
Та і ви, діти, бачили дива
на екранах телевізора,
як відома Букля покорила
мудрістю своєю дорослих і малечу.
Ось за кущами густої ліщини
годовниці-яслі для лосів і кіз,
які змайстрували для них наші лісничі.
Подбали вони і про шпаків,
бо онде три шпаківні на сосні.
Підходимо ближче туди,
а шпак голівкою туди сюди,
та з гнізда не виліта,
бо на те він і дивак.
Та коли ми відійшли,
то він уже на криші сидів
і крилами переможно тріпотів,
а потім ворона перекривив
і сам на радостях голосом своїм
всіх птахів, звірів лісових
вміло так зімітував,
або й тут же проскрипів,
як та сосна закохана,
що бік-о-бік з дубом терлася.
Та не тільки імітатори вони,
а ще й як артисти лісові
мінюють від статусу свого
на дзьобиках-губах кольори різні.
Маленькі вони жовторотики,
а коли до парування готуються вони,
то з червоними кольорами літають вони
і лиш у спокої губи свої
під колір пір'я маскують собі.
Багато їх живе і в селах, і в містах,
бігаючи навпригінці
попід стеблами й кущами
на грядках, клумбах
і, навіть, наш Мурчик кіт
не здатен його спіймать,
хоча так готовий до стрибка,
бо вертлявий його хвіст

сюди туди активно виля,
та все ж спритнішим є шпак.
От і річка водою заблищала,
а на нас вітром вологим війнуло,
бо розігнався він на просторах лугових.
Ми тихо до моста йшли,
щоб рибок не налякати на міліні
і за їх метушнею попостерігати.
Та тут дві качки дикі
у яскравому одяганках своїх
злетіли вгору і подалі від нас,
та ще й крик чималий учинили,
мабуть, теж рибку ловили на міліні.
Ось так чують добре,
а коли ми заховались в очереті
біля плакучої верби,
щоб вони не бачили нас згори,
то вони зробили знову два кружки,
готуючись на водяне плесо сісти.
Мабуть, хороший улов у них був,
та й малечі в дзьобик не встигли
малого піскаря взяти.
Таки сіли, а головами туди, сюди
і тілом в боки різні,
танцюють, нібито, рокен-рол,
та тут одна головою у воду,
і лиш зверху лапки й хвіст,
мабуть вдале полювання,
і хоче двох спіймати, чи іще більш.
Не одні ми жадібникуваті.
Ми з очерету, ніби, тихо,
а качки від шуму в небо.
Трошки відійшли, недалеко
і палаточку розкинули -
тут нема комарів,
бо ліс уже далеко,
та і комар літає від води недалеко,
а нам вітер відганяє їх і ми
спокійно дістали хліб
і по шматку докторської ковбаси,
а потім ще й пір'я молодого часнику,
щоб збільшити апетит.
Гарно й смачно їсти на природі.
Полежали, жирок зав'язали,
та й сонце перейшло зеніт -
пора збиратися до машини.
Я хлопчикам показав дикий свист

через прикладені пальці до губ,
а потім техніку свисту
мелодійного лиш губами.
Не получилось у всіх,
тому дозволив до лісу свистіти.
Аж тут горобці де не візьмись
прилетіли за крихтами хліба вони,
бо мабуть легко люблять жити,
коли комашок і жуків
у лісі їж і не тужи.
То, мабуть, за це їх
назвали люди жидками,
та то неправильно буде,
коли так далеко від лісу літає.
Хоча я згоден був із людьми
і думав, що горобці
є чисто птахи міські.
Так, ми трошки задивилися на них,
на підстрибування кумедні,
мабуть не вміють ніжками ходити вони,
коли стрибають, ніби, горобці.
Враз потемніло, а це хмарина
чимала сонечко закрила
і так тихо до нас підійшла,
та раптово нас усіх вмила,
що не встигли ми
палаткою себе накрити.
Як почався дощ раптово,
то так і закінчився досить скоро.
Трошки постояли,
щоб на сонці одяг просушити
і збиратися в путь почали,
аж тут і шум потужний згори.
Це два лелеки над нами
до посадки підлітали, бо знали,
що в сонячний день після дощу
наверх полізуть черв'яки,
та і жаби почнуть мотильків ловити,
а тут бусько згори і в дзьоб схопив її.
Кипить життя, вирує
і в ньому один вид іншого годує.
Та ще, мабуть, і БОґу дякують,
як ті лелеки два -
стали і головами закидають догори,
стрекочуть, як сороки вони.
Потомилися усі, дорослі і малі,
і тому мовчки до машини йшли,

закінчивши цей день Знань
на шість вихідних.
"Ні, не вихідні - діти в крик -,
а до тяжкої муштри в школу-лицей
вивчати ігреки і де і який президент..."
Так, так, хай покличуть,
то спокійно цю ніч будуть спать.
Та чи важко в ліс ходити?
Важко на перших порах.
Та скільки ходою ми
здоров'я надбали собі,
а скільки життя ми спізнали
за день один у подорожі цій?
Тому японці технарі відомі
уже років два програми шкільні
поміняли і до років одинадцяти
вчать по розвиваючих методиках
для ума, зміцнюючи психіку на все
життя,
і цим формують стан здоров'я тіла,
а ми вже десять років підряд
працюємо над темою цією. Шкода!
Бо, ніби то, Європа стала глуха
і весь світ блинів об'ївсь
і його не цікавить майбуття...
Чого ж не дбають про це держави?
Мабуть їм доцільніша війна світова.
Та знаймо люди, знаймо всі,
що енергії негативні, нікого і ніколи
до щастя не привели.
Тому навчаймося добрودіянням
і навчаймося любити життя,
починаючи з самого дитинства,
бо, найперш, цю потребу мають знати
наші батьки, а потім державники.
Коли нас, дитину, привели
у це життя через батьків,
у цей прекрасний світ,
а батьки розкритися Духом допомогли,
то тоді у нас при житті
будуть устремління завжди
щомиті і день при дні.
Тоді ми є у єднанні
з енергіями позитивними
тут, серед усього живого,
то так з подібними всесвітніми
і в цьому єднанні ми

й спізнаємо Благодать святу
з якою проживемо усі роки,
а це так знаково для чоловіка,
для усіх живих, для планети і Всесвіту,
бо саме на таких тримаються
основи енергій позитивних.
Тоді буде спокій і умиротворення
в умі, і в Душі, і в просторах життєвих.

ЩАСТЯ

Щасливі люди завжди
бажають щастя іншим
і, навіть, діями засвідчують вони,
проявляючи добрودіяння і любов
до тих, хто поряд них,
чи зустрічаючи в житті.
А скільки енергій радості і щастя
притягують вони зі Всесвіту,
забезпечуючи їх живучість,
забезпечуючи присутність їх,
бо даруючи їх іншим,
то місце вивільняємо ми
місце святе для нових
енергій позитивних.
Оце і є їх проявлений рух,
який людство обумовлює,
як присутність їх Духом святим.
Та світ досить щільно таки
насичений енергіями негативними -
в одних гординею вони,
чи гнівом, злобою проявлені;
інші лицемірно маніпулюють умом,
користуючись підло обманом,
що навіть люблячі і щасливі
у хвилини зваб-випробувань
захоплюють у життя свої
ці енергії плохі.
Тому досвідчені мудрі люди
говорять таким завжди,
бо це так Дух святий
посилає саме сюди,
щоб щасливим допомогти
і від проявів негативу оберекти,
а мова тут іде про те,
що будучи в стані щастя і любові,
то показувати про це не слід

в емоціях і діях своїх,
бо цим насичують свої простори
заздрощами, осудами, злом
і цим послабляють захист свій
від збільшення енергій злих в рази.
Та знаймо люди, знаймо всі,
що наявний стан щастя і любові
знаходиться у постійному зв'язку
з усіма енергіями позитивними
і їх потік при потребі завжди
додасть нам моці й сил,
чи то без шкоди нам
візьме трошки іншим.
Тому в ситуаціях таких
боятися не треба зовсім,
бо страх, чи паніка у собі
тут як тут відкриває єство
і нас тоді наповнює зло.
Ось у цьому суть попередження,
щоб ми вміли наявне берегти,
і не розслаблювалися у звабах,
тоді ми і є істинними
Духа святого сподвижниками
і є співтворцями енергій позитивних.
Так уже працює творчо Всевишній
Духом святим у життях наших,
бо ми здатні формувати лиш
плани, чи наміри свої,
а основна маса енергій при дії
приходить в єство зі Всесвіту,
якому вже відомо було
про готовність і здатність нашу,
як про потребу і можливість,
які проявилися у відчуттях,
що, нібито, зобов'язані ми,
що, нібито, ми є відповідальними
у ситуаціях подібних
відновити справедливість,
проявляючи милість, як боги.
Саме цього навчає нас усіх
Творець-Дух святий,
навчає БОГ святий, що
Духом святим живий,
кріпкий і вічний
і дбає про це завжди і всюди.
Тому ми маємо знати всі,
що саме з допомогою

милості і доброти
в стані щастя і любові
до всіх і всього навкруги
так є на Творця подібними.
Тож навчаймося завжди самі,
щоб постійно мати у собі
ці якості щастя і любові,
бо там, де є вони,
там Отець-Творець-
Дух святий завжди.

ШКОЛА У ЖИТТІ

Школа життя, чи саме завдяки їй
ми життями навчаємося усі,
як у істинній школі тієї мудрості,
тих дій, які милістю і добротою назвали,
тих якостей святих,
то саме для цього нам життя й дали,
щоб ми його суть і зміст
усі спізнали і благо дарували
за це прекрасне життя,
яке школою хорошою було.
Тож, навчаючись у школі,
ми здатні відкривати путі,
які кожного такого з нас
приводять до розуміння істини,
до прийняття в життя
доброти і милості,
до прийняття любові й щастя.
Ми багато іще не знаємо
і, що постидне саме є те,
що ми й знати не бажаємо
про все прекрасне цього світу,
бо так багато дрібничок є,
які часто милують очі, вуха,
передаючи ці відчуття Душі,
а вона в радості благоговіє
і своїм вогнем життя
нові простори освітлює,
та і іншим промінці посилає.
Ось саме така природа Душі,
коли вона має можливості такі,
а вони тоді є, коли усі ми
стяжаємо якості життєві
і часто не усвідомлюємо потуги їх
у нашому короткому житті.

Тому ці дрібнички життєві,
які торкають ум, серце, душу
є в нічному небі, ніби, ті зірки,
які інколи пролітають в темноті,
то тоді, нібито, ми оживаємо самі,
долучаючись до подорожі...
Такі приємні відчуття...,
а якби ми навчалися усі
чутливими і спостережливими бути,
то яку би повноту світу і життя ми
спостерігати би усі змогли.
Тоді й життя не здавалось би рутиною
і тією важкістю негараздів і проблем,
бо воістину життя би було грою,
таким подібним до гри горобців.
Ми дивимося на них:
ширяють у повітрі на швидкостях усіх,
чи плавно в піке виконують віраж
поміж гілок дерев до гнізда свого
охайного і чистого, наче в людини дім,
та диво то яке - там нема ліжка, стола;
там нема шаф-купе і холодильника;
нема гаражів, комірок, льохів...
А як активно спілкуються вони...
Нам би ось так жити,
поки життя у них
і в нас теплиться.
Ось так би нам жити навчитися.
Хоча ми думками і душами часто
Літаємо ми в далі дальні і у висоту,
та птахам це є усе за гру
і саме тому вони так часто
злітають у небесну висоту,
щоб бути ближче до богів.
Вони ж бо не вбивають собі подібних:
чи то обманом, чи з умислу, а ми...
скільки разів турбуємо Духів
своїми обманами, сварками,
та ще й скільки вбиваємо у війнах?
Ось тут виникає питання просте:
"Як може БОГ, Дух святий
дарувати Благодать істотам таким?"
Поміркуймо тепер самі:
"На кого ми подібні -
на звірів хижих,
чи богів милостивих?"
Саме такі питання є

в білетах шкіл життя,
коли кожен екзамени складає,
відходячи у засвіти уже,
або котиться у небуття.
Там питають і про те,
чи простити зумів,
чи сам прощення попросив
і багато таких питань
житейських, дрібних.
Так, дрібних, бо на них
уваги не звернули ми,
будучи живими і здоровими,
та от на одрі уже вони
виявилися досить важкими
і не кожному є по силі.
То чи дрібничками були вони?
Ні!
Це помилки наші великі.
Тож навчаймося жити всі
повсякчас і всюди.

ДЕ ПІСНІ?

А чому так сильно люди
Духом занепали у собі?
Ходять похмурі злі,
та і життям своїм,
нібито, незадоволені.
Вже й пісень давніх
не співають вони,
а співали ж усі.
Як це зникла, люди,
радість із життя?
Чом так багато зла
у собі і на Землі
наплодило людство
за усі роки?
Тому й не співають вже вони,
бо не знають відповіді,
та й шкіл життя не стало на Землі,
відколи ділитися почали,
відколи різницю пізнали
між добротою й злом,
а потім забули й істину
і осиротіли в природі вони,
бо цей статус прийняли,
коли себе царями нарекли.

Втратили пісні народні,
втрачаємо і мову ми,
то не буде й України
і нас перекотиполем назвуть,
бо мало хто знає де ростуть
їх дерева родів,
де джерела енергій родів.
Не вміємо ми уже
творити якості життя,
занепали Душею й Духом ми.
То чому так сталося і коли
уже в школу життя нам іти?
Сходімо в ліс на природу,
частіше подивляймося ми
на небо і біжучу воду,
бо там підказки для Душі,
то так і для єства знайдемо ми.
Тому у цьому відповідь уся,
бо там навчимося ми
слухати і чути їх,
там навчимося всі
без страху говорити.
Бо і птах, коли є на волі,
то співає пісень про життя,
а коли його саджають в клітку,
то він уже в неволі живе
і страх, суєту в діях проявляє,
та лиш жага жити,
змушує їсти, пити їх
з рук людських
і терпіти оту покору
в рабстві таким.
Тож і людина сама
потрошки втратила
за ці тисячоліття
Дух чоловіка
і тепер дійсно є
рабом по стану й факту,
приспосовуючись до умов
створених не природою,
а саме таким, що їй подібний.
Тому не співають од життя,
бо сліпі і глухі вони
і тому від страху істоти ці
так закрилися від Всесвіту,
від потоків енергій позитивних
саме нездатністю творити і любити,

а це абетка основна
в середовищі людським,
де людина здатна жити
подібно Богам святим.
Хай як там буде, чи є,
та я щасливий за Вкраїну,
що я прожив у цьому краї
своє життя свідоме все
і слухав пісні до сліз -
веселих, чи сумних,
бо вони є із того джерела,
де істина є і була,
а це справедливість, любов і доброта.

ПОСЛАННЯ

Ми у сумнівах давно уже:
хто нами керує і куди веде?
Подібні думки багато висловлює,
та насправді мало хто знає
істинні способи і методи
для виходу спільноти
з череди проблем і війн,
з цієї суєти в умах людських,
з цих недолугих реформ,
бо основна маса людства
зневірилися у керівниках усіх,
збайдужіла до життєвих основ,
а вожді накопичують у жадобі,
землю, води, заводи і ті папірці числові,
не знаючі того, що наявне зло
прорвати здатне всю систему держав
і першими під сокиру підуть саме такі.
То чому з можливостями вони
не хочуть за столом поміркувати:
як вийти з ситуацій таких загода
не чекаючи судного дня.
Проблема велика і в тому,
що людство привчили за віки
до покори і страху
і їм же нічого втрачати,
окрім опостилого життя,
яке вони і сьогодні готові віддавати...
Осліпли люди у байдужості,
сліпими і глухими є й ті,
хто тішить ум свій
при наявних можливостях своїх.

Та лиш рік, півтора
визначить їх долю сповна -
саме життя і долю накопичень.
Тому саме флюгерність їх дій
дозволить спастися цивілізації цій.
Сьогодні люди байдужі за майбуття,
сьогодні вожді байдужі до рабів
і саме хвороба ця
знесе спільноту цю із Землі лиця.
У Всесвіті усе не просто так,
а й багатство опиняється в тих руках,
де був шанс проявити мудрість,
проявити терпіння й милість
до тих, хто поряд виживає.
Тому це послання є для них,
хто в державних кріслах сидить,
хто дійсно на мішках з грошима лежить,
бо в них сьогодні можливості ще

значимі є

для відновлення забутих істин.
Це їх інтерес перш за все
і їх кінець у цій кризі затяжній.
Так вони не вміють жити,
вони й знань не мають усі,
як жити щасливо і в благодаті,
а хочуть, хочуть й діткам своїм
життя і до життя дарувати,
та від них це майже не залежить,
бо досить тонка та грань
між принципами і умовами для них,
бо не гроші і посади, не закони і канони
створять енергії життя,
а лиш духовність людська
серед усього живого у Всесвіті
здатна відновити умови
для подальшого буття
цієї спільноти гнилої.
Тож долучатися усім нам слід
до єднання всіх зусиль,
щоб зберегти цю ланку життя,
яку займає істота людська.

МАЙМО ВІРУ

Маймо-ймо віру-довіру всі,
що і на наших землях ростуть ті,
хто продовжить життя

на цій матінці Землі,
бо ми готові вчитися жити,
бо іще вміємо любити,
вміємо й доброту творити
сьогодні і на віки.
Ймо-вір-но у нас є можливість
творити доброту і милість
у стані щастя і любові,
бо це є умовою,
щоб потребу відчули ми
святих і вчителів виростити,
а також вистачило сил і умінь
для будівництва таких шкіл,
де навчали би всіх
жити в радості день при дні
із любов'ю у собі
ці знання по світу нести.
Втомилися люди так жити,
втомився Всесвіт все таки
життя людям берегти,
бо життя є наша святість,
бо життя по суті й змісту
і є енергіями для нас і Всесвіту,
для цього всього кола буття
і саме тому визріла потреба,
щоб ми зрозуміли всі,
щоб вийти все таки
людству з цієї біди
ми маємо активно творити
ці якості життя для себе
і для Всесвіту водночас,
бо ми досить сильно
узалежнені між собою назавжди,
бо це і є умова єдності
у цьому колооббігу енергій позитивних,
бо саме вони є умовою для життя,
для доброти, щастя і любові,
для соціалізації взаємин,
де милість і гуманність виростить
зобов'язання і відповідальність
один перед одним з усіма і вся,
що є єдиним джерелом життя.
Ми розуміємо, як і ви,
що виснажені духовно всі,
тому й потреба є велика
і вимагає багато сил і вмінь,
щоб єднатися для спільних дій

на позитивних основах засадничих.
Бо прийшов той час-пора,
коли усім слід зрозуміти,
що далі так жити
у нас резервів нема
і потрібні зміни у світоглядах
при застосуванні задатків
і можливостей всіма
у творенні енергій позитивних,
бо тільки доля мільярдів,
як і доля одного із нас
знаходиться сьогодні
уже в наших руках.
Дійдуть слова ці
до всіх людей, чи ні,
та засвідчуємо все таки ми,
що є чимало на Землі таких,
хто розуміє суть проблеми
і вже діє, і вже енергії життя свої
посилає у простори
для збереження й спасіння,
та чи появляться бажаючі вчитися,
чи відкривються школи біля них,
де будуть навчати жить?
Ми розуміємо, що всі слова
не можуть описати життя сповна
і, навіть прочитавши книгу цю,
то все ж не відкриє усю повноту.
Бо досягнути життя вшир і глибини,
хоча би одного з читачів до певної міри
є можливим тоді, коли ми пізнаємо самі,
щоб залишилися хоча би рядки
у цьому житті з усього себе самого
лиш тоді, коли книга прочитає такого.
Лиш відчувши безсмертну душу,
чи спізнавши можливості ростучі
з високого Духу слова,
а за ним і свої діла,
то саме так здатні книги ці
дозволити зрозуміти істини прості
у цих енергіях позитивних,
бо вони є щирими і будівничими
з мудрості віків і цієї пори,
то ми, кожен, здатен пробудити
себе словом до розуміння,
що ці слова і ці діла святі
вказуть путь до спасіння.

Так, це добро-вільні школи,
куди совість пошле апостолів-учнів
і тих навчителів правди і доброти,
які відстрочать час погибелі
цієї планети на певні віки.
Така ймо-вір-ність є
і ці знання мають прийти в уми
для активних дій і змін,
бо відстрочка на двадцять шість віків
для спільноти є періодом чималим.
Та рабську ідеологію важко змінити
і тому ця спільнота має проявити
терпимість і жертовність святу
хоча би на півтора століття -
то закликаємо до молитов,
до спілкування і дій
на творіння любові і доброти,
бо вони здатні зрушити уми
саме прикладами такими.
Саме це мають зрозуміти молоді батьки,
щоб дітей підготувати своїх,
бути будівничими нових умов,
в яких життя і всі якості його
будуть благоприємними для всіх.
Ось такий ймовірний скелет
маємо ми формувати вже зі своїх дітей -
дітей люблячих, творчих, працьовитих
здорових тілом і мудрих в діях.
Ми маємо політику змінити
у державах не революціями,
а захистом справедливості
і права на гідне життя для всіх.
Бо ніхто не багатий і не бідний
матеріально,
бо це лиш тимчасова ілюзія, самообман.
Та лиш міць Духа творить чудо
з кожним із нас і в нас
є цей потенціал енергетичний
для творіння раю на Землі.
Якщо ми розвиватися готові
і готові рости духовно,
то цим змінимо й взаємини,
то в цьому і є жертовність та,
щоб мудрість в світі проросла.
Ми ж бо знаємо усі,
що не посіявши доброти,
то не пожнемо любові.

Тому прошу усіх і вся
до розмірковувань і мудрих дій,
та і розуміти тут слід,
що тільки участь кожного
і дасть той продукт-зерно,
яким ми засівати життя зможемо.
Кожен же щасливим бути хоче
і кожен має пізнати щастя може,
та потрібно докласти певних зусиль уже.
Уся надія на себе,
то на такий порив
і Творець поміч пришле.
Саме сьогодні дорослі люди
мають підготувати зерно і умови,
щоб засіяти в людські уми
цю потребу для змін у собі
кожною істотою, яка
має у собі подобу чоловіка.
Ніколи не пізно почати
змінювати себе і цим
допомогти повноцінно жити
цій цілісності усього на Землі.
Навіть, якщо не сьогодні,
то хай через місяць, два,
та все ж потрібно долучитись
до творення доброти,
до творення щастя і любові,
які так потрібні всім.
Ми маємо змінити у всьому світі
наявну систему освіти
держав уже сьогодні,
щоб дітей звільнити
від вивчення старих програм,
а отак до років десять, дванадцять,
починаючи з ясел і садків,
а потім в школах вчити жити,
вчити азів життя, вчити навичок і вмінь,
які потрібні будь кому при всьому житті,
показати суть і зміст якостей життя.
Бо вони разом є фундаментом для буття
в якому має справедливість у всьому
бути,
маємо навчити відповідальності за дії
свої,
за розуміння покликання життям
і тих зобов'язуючих дій,
яких потребує покликання це.

Вчити доброти, милості, милосердя,
щирості, щедрості, дружби,
взаємодопомоги, гуманності
у взаєминах усіх до всього й уся
з розуміння Цільності Всесвіту,
як організму з поєднанням всіх
проявів енергій позитивних,
бо на них тримається життя
і ними ми здатні відновити
гармонійні взаємини спільноти
і той гідний стиль життя,
який здатен творити чоловік,
як і передбачено із начал
великим Замислом Творця.
Ми маємо вивчити основи природи,
знати всіх учасників життя,
їх потреби і можливості,
починаючи з амеби до чоловіка,
починаючи з дієвої участі води,
сонця, зірок і космосу
з планетами всіма галактики цієї,
бо таким пізнанням
ми пізнаємо і роль свою
у колооббігу енергій життєвих своїх.
Ми маємо навчити жити бережливо
і жити з явних потреб.
Тоді зникне потреба у війнах,
тоді й спокій і умиротворення
буде в діях наших усіх.
У цих означених роках
нам можна вчити букви і слова,
навчити техніки писання
і логічного викладення думок,
а також вмінь застосування
арифметичних дій.
Значна частина навчання
приділяється для пізнання
природи і всього в ній -
народження, ріст, розмноження,
плоди, організація співжиття
і благодатних умов буття.
А саме основне,
то це освітлювати дитячі уми так,
щоб вони готові були самі
розкрити творчі задатки, талани,
з якими вони прийшли життям сюди.
Ми маємо вчити дбати всіх

про чистоту в дитячій грі,
при творінні повсякчас і всюди,
то так і про чистоту ума й Душі.
Це і догляд за одягом своїм,
це і акуратність у всьому,
це і навички зробити ту
свистульку з бузини,
це і та хатинка із піску
і фантазії в облаштуванні
життєвих процесів біля неї.
Це і навчання віник тримати,
це і вміння мисочку помити,
це і квіточку, деревце свої
посадити і за ними доглядати.
Ось таких азів має навчати
дитяча школа початкова.
Вони прийшли для любові
і в любові зачаті,
а ми батьки, рідня
і ця рання школа
має цю здатність любити
довести до дієвого розкриття.
Так, це буде умова
наповнення їх дій,
їх виробів у житті
саме цими енергіями любові,
бо вона є основна
живильних енергій життя.
І все це в їх посильній праці
до навчання і тренувань,
щоб формувати й готувати
дитячий стиль життя
для вмілого дбання
про станом свого здоров'я.
Лиш середні класи
можуть формувати основи
до пізнання механізмів і технологій
з обслуговування і виробництва
потрібних потреб людства.
А таких у класах є
процентів десять лиш,
а то і менше.
Це хороший показник.
Нема потреби мучити дітей
запам'ятовувати те,
що в житті для них
не потрібне і не знадобиться.

Навчати слід до пошуків свого,
а інше вони самі здатні пізнавати,
шукаючи ті професійні школи,
вчителів, щоб творити те,
з чим вони прийшли у місії своїй.
Не змагальництво стимулом є
до пізнання і тим паче оцінка,
а цікавить і участь своя,
та частина себе,
яка участю засвідчила,
як спільну Цілісність світу.
Оцінка є осуд перед всіма,
а діти різні і ніхто не знає
при цій системі шкіл,
хто дійсно буде творцем
у своєму ділі і житті,
хто своєю працею нестиме
позитив у простори між людьми
і у Всесвіт великий.
Якість доброти у діях,
як і творчий підхід на любові
визначає нашу насиченість
благодаттю й щастям.
Тоді й життя прекрасне буде,
тоді й продовжаться роки життя,
тоді менше буде бід і негараздів.
Саме тепер визріла гостро
ця потреба змін до бачення
у світі покликання свого,
до готовності до змін кожного.
Таке розуміння нами
має готувати покоління це,
яке змінити здатне вже
бачення на світ
і його цілісність,
як єдиного живого
й мудрого організму,
як буття людини в природі
і це мудре співжиття її
з усім живим, яке є навколо неї.
То чи готові ви, сестри і брати,
до жертовності такої,
щоб пожертвувати малим
для творіння Благодаті,
яка одна на всіх.
В добру путь усім, усім,
хто вміє жити в краї цім!

ПІСЛЯ СЛІВ

Втомились люди жити,
бо позитивних енергій нема
і посилати їх у довкілля
зло і жадібність не пуска.
Втомився Всесвіт все таки
життя людям берегти.
Виснажені усі, усі,
та потреба є велика
і вимагає багато вмінь і сил,
щоб єднатися для спільних дій
на позитивних умовах засадничих.
Прийшов той час-пора,
коли зрозуміти слід усім,
що тільки доля мільярдів,
як і доля одного із нас
все таки знаходиться
в наших же руках.
Дійдуть до людей ці слова,
чи ні так масово і сповна,
та втіха наповняє інколи,
що вже чимало є таких,
хто розуміє проблеми суть,
та чи відкриються школи біля них,
де будуть навчати жить?
Так, це добровільні школи,
куди совість пошле апостолів-учнів
і тих навчителів правди і доброти,
які відстрочать час погибелі
цієї планети на певні віки,
та засторога відома багатьом із давна
і людство мало і має той час,
щоб похабно її не наблизити,
бо долю її вже не змінити.
Ці знання мають прийти в уми,
бо відстрочка на двадцять шість віків
є для спільноти періодом великим.
Хоча ідеологію рабську важко змінити,
для якої готові технології є
і вони у малесенької меншості,
та небезпека залишається на Землі
і ймовірно саме вона
до зникнення приведе.
Не просто психіку спільноти змінити,
щоб налаштувати до позитиву її,
бо вже тринадцять разів

відроджувався рід чоловіка,
а це попередження не тільки для нього,
а й для цієї милої планети.
Мені лячно не за окремих людей,
бо ще нікому не вдавалося спасти
багатьох,
а от скалічити духовно мільйони
державні системи є спроможні.
Та саме бажання мініякальні,
які позиціонують себе, як творці,
щоб взяти функції умами маніпулювати,
то тут слід констатувати,
що спільнота підготовлена до цього вже
тією зневірою, байдужістю
і дурною пристрастю до зваб і грошей
тому і така небезпека для планети є.
Та знаймо ми усі, глупі і бездушні,
що дійсними вбивцями фактично є ми -
по окреmostі, то так у цій корисливій
єдності,

що надію мають на статуси
і допуск до потоків грошових.
Це мана і самообман, бо так
у Великому Замислі не прописано.
Ці бідолаги із зневірених і байдужих
сьогодні гинуть масово вже,
а над іншими волю правди
занесено енергетично теж,
бо Дух їх в рабстві уже давно.
Тому то людство має можливості,
щоб разом з ра-зумом
цю планету зберегти,
або в намаганнях і бажаннях
зі злобою в нехороших ділах
себе й планету знищити.
Це послання не для настрахання є,
хоча страх злодіячів поймає
за вкрадене хитрістю, силою з користі
і в страху за можливу втрату їх.
Лиш вільні праведники і сподвижники
Духа святого місію свою
гідно і з любов'ю понесуть
і всім собою вкажуть
на вивірений правильний путь,
бо такі віками ці якості життя
свідомо і з любов'ю тчуть.
То за ким буде те перше слово?

За тими в кого правда і доброта і любов.
То будьмо й ми біля таких!
А Вам усім кажу "пока"
і залишаю для читання
назву сайту, де Ви
книги зможете читати:
<http://mikolin.com.ua/>,
а також в бібліотеках всього світу
на мові українській.
Самі читайте і навчайтесь,
а також інших до читання долучайте!

Так, це добровільні школи,
на мові українській.
Самі читайте і навчайтесь,

а також інших до читання долучайте!
Перш було слово життям і в житті.
Воно живе між нами собою і ділами
енергіями святими уже тисячоліттями,
то і ми несемо його уже до всіх
в наступній книзі "МОЖЛИВОСТІ"
Бо Дух слова може піднести,
може навчити і настановити,
а може обруднити словоблуда,
чи побудити до бійки, або до війни.
То краще уже самі
записуймося в школи ці,
де навчають жити і любити
і цьому життю радіти!

А Вам усім кажу "пока"
і залишаю для читання
назву сайту, де Ви
книги зможете читати:
<http://mikolin.com.ua/>,
а також в бібліотеках всього світу
на мові українській.
Самі читайте і навчайтесь,
а також інших до читання долучайте!
З шаною Сергій Миколин.

травень 2024 року селище Рокитне
вулиця Сергія Миколина

До пророцтв

*Важка дорога життя
і часто тернисті в ньому путі,
та саме завдяки Творцю ми
здатні у єднанні з Духом святим
і БОГОМ святим, що Духом осяяння
живий, кріпкий і вічний змогли
оминати, чи міняти застороги
тих пророцтв древніх,
та водночас діями позитивними
творити у життях своїх
любов, доброту і благодать.*

*Саме тому в тисячоліття назад
проголошеними пророцтва ці були,
щоб усі ми поведінкою в житті
змінювалися єствами на краще,
а краще в суті своїй,
то і є те щастя земне.
В добру путь вам сестри і брати,
в якому б істину ви знайшли
і родиною однією на Землі
у гармонії і в умиротворенні жили!!!
С.М.*

ПУТЬ

Все живе на Землі має чуття,
як здатність пристосуватись
до тих умов, які вже є -
жити, чи виживати,
щоб в місії своїй зреалізуватись,
яка закладена у них
Промислом Творця на мільярди літ.
А от чоловік можливість має
вивчати, порівнювати результати
і відповідні рішення мудрі приймати -
це і є означений путь росту і розвитку
у кожного із нас нашого ума
із задатками,
які долею із попередніх життів закладені.
Ми маємо знати всі,
що здатні свої життя покращувати
саме розвиваючи задатки ума,
з якими сюди кожна дитина прийшла.
Тоді не буде суєти, і тоді всім свіча Душі
освітлюватиме життєві путі;
тоді умиротворення буде щодня
і буде впевненість в наступному дні,
а то і на всі роки.
В нас тоді не буде місця для страху,
не буде місця для лицемірства, гніву,
не буде жорстокості, зла
і не буде в нас бажань для вбивства,

вбивства собі подібних.
Так, в природі є певна боротьба
за умови виживання на землі,
за місце під сонцем, за поживу, воду,
та вони не знищують одне одного
саме для виживання такого.
Людина ж вбиває іншу,
не як потребу для виживання,
не як потребу жити, чи вижити,
чи мати доступ до джерел їжі і води,
та людина людину не їсть у війні,
бо основне в діях цих злих -
знищити Дух святий.
Невже людині задоволення дає,
коли вона гнівається, ображається,
обманює, свариться, осуджує,
чи заздрість з неї пре,
або до вбивств готується,
чи за гвинтівку й прапор хапається
і чи дійсно вона не розуміє того,
що ці злі дії енергетичні
спалюють енергії життя на пні.
То що ми хочемо вмирати?
Мабуть так, бо є всі ознаки,
що геноцид людства вже
розкрив свою зловісну пасть.
Тоді й враження таке,
що людина діє методами сатани

і вона є прихильником її.
Тому така ситуація з енергіями у світі
засвідчує нам про неминучу погибель,
про той мерзенний кінець, який
все ж є передбачуваним і пророчим.
Чи допоможуть ці слова
і наявна милість і доброта
зберегти спільноту і планету?
Можуть, є ще шанс!
Почнімо терміново люди всі
шукати у цілім світі
школи життя і вчителів,
а в пошуках будуть помічні
всі якості святі,
бо вони вкажуть нам
на вірний путь у житті,
на вірний путь до шкіл і вчителів.

БАЧЕННЯ У ВІКИ

Життя то мить,
та як насичене воно,
коли ми бачимо
у ньому зміст і суть того всього,
що в ньому є.
Бо кожна мить така у нім
і є роками у Всесвіті,
або усе навпаки,
коли з таких митей, днів
складаються роки,
а з них і все життя
і лиш чистим, мудрим
відкриваються можливості
в пророчих словах
розкрити всеціле буття.
Так, кожен день є модель
і тим паче рік
для спостережливих людей
є лиш набір тих фактів і подій
з минулих років,
то ця здатність виглядає,
як передбачуваність на віки,
як продукт аналізу,
який і вимальовує картину
кінцевих реалій.
Ця можливість доступу до Знань,
які має Всесвіт вже
з накладенням на матрицю

наявних пізнань
наносить остаточний штрих
для проголошення пророцтв
майже до дрібниць.
Та тут є маленький нюанс,
бо пророцтва будь які
не вказують конкретний час,
а лиш проголошують мудро
послідовність подій
і це дає можливість Всесвіту
й пророкам давати шанс
у відстрочці подій,
яка дозволяє спільноті
виправляти злі помилки,
або скорочує терміни,
щоб бісівськи люди,
тобто, послідовникам сатани
не накоїти іще більшої біди
тут і для інших у Всесвіті.
Так, Земля є космічний полігон,
чи дослідницька лабораторія,
та справа в тім,
що поява чоловіка на ній,
як посланця-апостола сюди
який мав створити все таки
певний інкубатор енергій позитивних,
як би своєрідний рай всесвітній.
Та чоловік загубив все таки
духовне джерело своє
і лиш кара його пам'яті
приймала вчителів
для приведення людства
до дієвого каяття-змін.
Однак він збився з путі
і вже не здатен його знайти,
бродячи в хащах серед темноти
при неусвідомленій суєті
серед енергій різних
все ж чіплявся умом
за життєві якості.
Хоча багато зневірених є,
та число байдужих і далі росте
і, щоб лиш виживати,
почав активно брати
енергії негативні, злі.
Тому творці чіпів уже
для цього духовного мутанта,

що отримав наймення людина
за його неконтрольовані дії,
хочуть закрити цей проект.
Залишаться одиниці лишень,
тобто ті, хто свідомо
і активно вирощує у собі
те духовне елітне зерно,
яке і далі зможе умножатися до того,
щоб технологія вирощування в життях
енергій позитивних була збережена тут,
чи ці зерна перемістять на планету ту,
де будуть можливості й умови
продовжити життя, як основи
збереження колооббігу енергій.
Бо лиш життя є придатним
продувати енергії такі,
які Всесвіту так потрібні.
Вони потрібні й нам
і це розуміють ті,
які уже спізнали
благодать при житті,
як стан єства,
як стиль життя.
Тому саме вони
довіряться пророцтвам таким,
як тим, хто їх проголосив,
бо вони мали талант,
талант бачити у віки,
як хід розвитку цивілізацій.
Так цивілізацій усіх
у їх розвитку з начал і в процесі,
коли людськими умами
сколихувалися взаємини,
змінювалися форми
і засадничі умови.
Так, злих більше було,
як і нив на Землі,
та засівалися зерном елітним
лиш ті, які були
для цього готові,
бо там поєднані були
енергії всесвітні
і енергії духовних пошуковиків.
Хай це буде пізнанням усім,
як шанс, як можливість
бути орачем і сівачем,
як бути запрошеним у рай.

ПОЧАТОК

Початок, зерно, як можливість
кожному в життя прийти,
засвідчивши сходами-парослю
уже як начало життя
і в цей період триваючий
приходить розуміння,
що ми причетні
до всецілого буття.
Це прозріння, осяяння з ума
і до цього долучилася душа,
як початок свідомих змін,
змін позитивних на краще,
бо краще - це є очікування щастя,
а це відчута благодать у днях,
це творчий похід до росту-дій
з довіри на явний плід.
Цей розвиток і ріст духовний
проявляється взаєминами
справедливими,
бо вони є співтворцями, будівничими.
Такі формують свідомо вже
у днях і роках життя свої
і з таких у родах виростають ті,
хто рече про роки майбутні.
Вони лишають життями сліди,
по яких носимо якості святі ми
на радість собі і сім'ї,
на втіху БОГу і святому Духу.

СУТЬ ПЕРЕДБАЧЕНЬ

Зміст і суть передбачень на роки, віки
кожною людиною,
чи то спільноти частиною
вибудовується на наявному досвіді,
на тих інформаціях про зміни
і про розвиток спільноти цілої
в її здатності бачити здоровий смисл
при суспільній самоорганізації
і правильності їх путі,
щоб жити без війни,
або підло готувати на брехні
ідеології і прапори так,
щоб зберегти життя для каст...
Дивина та й годі,
бо в касти входять
лиш корисливці злі

і саме тому вони не є
тим матеріалом елітним,
з якого можна зачинати
цивілізацію нову.
Є предбачення на роки
є іспити для ума й душі
і приходять для людських умів вони,
та люди сприймають по різному їх.
Часто ми бачимо віщі сні
і вони підтверджують наші зв'язки
зі Всесвітом великим
через потоки енергетичні.
Саме душа приймає бачення такі,
бо ум в цей час кріпко спить,
та саме образність подій
засвідчує нам про те,
що душа цю інформацію уже
на пам'ять ума записує.
Одні відчують страх перед майбуттям,
а декому вони підказками є
для підготовки до них себе,
змінюючи поведінку свою
і цим змінюємо умови ми,
та лиш одиниці здатні їх нести
для проголошень серед спільноти
і тоді бачення такі,
пророцтва, сні
про лихо й біду
посуваються далі у роки,
а то і взагалі втрачають смисл,
бо нашими стараннями такими,
ми виправити ситуацію зуміли
і Бог святий нас утвердив у довірі.
Хоча і путь земний короткий такий,
та інколи є відчуття,
що йому нема кінця,
бо так багато справ земних,
то так і поступів духовних
ми здатні олицетворити
пред очі Всевишнього Творця.
Та все ж люди не свідучі говорять,
що нікому не відомі день і час,
коли і в яких роках
предбачення дійсністю постануть,
та знаймо усі ми,
що плін часу є непідвладний життю,
а лиш потрібно в ділах духовних

кожному долучитися слід,
бо саме для цього і дароване нам життя.
Тому так сумно спостерігати за людьми,
коли руйнують основи духовні вони,
а прихильність до зваб ума
і визначають можливість погибелі,
як кінця життя...
Так не було і не буде,
бо Всесвіт був живий і з життям буде.
Так, багато з нас погублять душі,
погублять і життя ці святі,
та людці не змінять Промисел Творця.
У Всесвіті нема початку, нема і кінця
і хтось із нас продовжить життя
на основах справедливості,
творячи милість, доброту і любов.
Поки є сонце, земля, вода, повітря,
то є й умови для життя,
а ми не спалюймо у собі
енергій позитивних дарма,
а примножуймо їх
при житті щодня,
бо людина в природі
і у Всесвіті є лиш частина
енергій всецілого буття.
Тому маємо усвідомлювати усі,
що ми, люди, сильно близько підійшли
цими війнами, кризами до краху і тому
зобов'язані цю ситуацію виправляти,
бо досвід іще є і в традиціях збережених,
є і ті духівники, святі старці, вчителі,
які допоможуть освітити нам путі,
а ми в труді і в радості
будемо гуртом відновлювати
давно забуті істини
про ті якості святі.
Люди забули, як любити,
як любили в старину,
забули творити доброту,
милосердя, милість,
бо саме завдяки їм,
ми маємо можливості
і здатні ці якості життя
зберегти на Землі.
Так, це є звістки, послання,
традиції, історії, євангелії,
та суть у них одна:

ми маємо духовність відновлювати,
бо суть її в тому, щоб зберегти
рух енергій позитивних
у ділах творчих день при дні,
у тих традиціях звичаєвих,
у самоналаштуваннях ума
на основах милості, любові і доброти.
Починаймо з добрих справ,
які наповнюють енергіями радості нас,
відмовляймося від плотських зваб,
відводьмо очі від них,
затуляймо вуха від інформацій пустих,
де пропагують розпусту,
реформи, революції,
вбивства, війни суспільні,
оминаймо і ті місця,
де організовується боротьба,
спір, сварки і війна
і це вивільнить нас для прийняття
гуманних взаємин святих
в уми і у свої життя
у тій рівності до всіх,
хто життя проявляє у собі
на цій благодатній Землі.
Саме спрямованість така
дає можливості пророкам
стверджувати про те -
до чого ця спільнота життями йде
і що її дійсно в майбутньому чекає,
бо час і конкретне місце
можна лиш передбачувати.
Можна й змінювати, відстрочувати,
та суть в тому, як важко живим
ці помилки виправляти
і друга біда велика зріє,
що суспільство не вміє,
не вміє самоорганізуватися,
та і значна частина його
у байдужості змирися
з передбаченнями такими,
а державні структури відкрито -
і це бачиться в подіях і ситуаціях,
нібито зацікавленні у збільшені зла
і, нібито, розширюють масштаби
цих криз і війн, а в телевізорі шоу-агонія,
а по факту ніц нічого не роблять вони,
щоб спільноту організувати на те,

щоб вчити її духовно збагачувати себе.
Духовні енергії потужні,
а ще коли дієві молитви масові
у готовності світогляди міняти,
то це путь до спокою в умах і житті,
то так і в спільноті, як і у Всесвіті
до умиротворення приводить,
бо такими енергіями благодатними
людство здатне світове зло погамувати.
Тому пророцтва й страшні,
бо до них ми тисячоліттями йшли
і так, ніби то, безневинно плодили
помилки,
якими кількість негативу збільшували,
а це енергії важкі, енергії руйнівні.
Сьогодні, в час смуту й війн
ще важче порятунок шукати,
ще важче духовні якості стяжати.
Однак ці пророцтва орієнтирами є
і не усвідомлювати небезпек таких
на всій планеті є помилкою великою,
а ще б нам вийти умами із зневіри
вийти зі стану байдужості до буття
і мотивувати себе умами на творіння
цих якостей життєвих і так значимих.
Саме в цьому хаосі, суєті
так сильно проявлена Творця милість
і нам пророками відкривається

можливість

усвідомити покликання своє,
щоб долучитися співтворцем
до відновлення життєдайних основ.
Гроші, бункери, втечі не спасуть нас,
а лиш єднання для стягання
зі всесвітніми енергіями позитивними
і створить умови для змін у собі,
то зміняться й пророцтва ці,
лишивши міраж на далекій відстані,
як той круг вихору на піску,
а ми посилатимемо подяки Всесвіту.
Хай ці слова приймуть всі
для дій активних, позитивних
десь в тихому кутку,
чи то серед людського натовпу,
бо сповіщення уже прийшло,
то постараймося сестри і брати,
щоб добротою і любов'ю

погамувати наявні енергії злі,
та так мудро і розумно,
щоб при стишенні могли сказати,
що дарма оцей Сергій Миколин,
як і багато інших свідомих
так благав увесь світ
шукати можливості святі,
щоб спільноту і планету спасти!
Хай ця вісточка торкне
кожну душу, серце,
запрошуючи усіх і вся
задля спасіння життя!!!

РЕЛІГІЇ

Релігійні традиції усі
віншують господа всує,
бо він в образі керівника держави
контролює, керує і зберігає їх,
як навчених маніпуляторів умами.
Саме так організації релігійні віками
проголошували себе перед громадами,
як осередки духовності святої
тут, на цій Землі благодатній.
Та по факту вони
є лиш маніпулятори,
коли без сорому такі
проголошують себе
посередниками між БОГОм і людьми.
Та чи знають вони БОГа,
чи вміють торкати струн Душі,
чи здатні навчати прихожан,
щоб вони духовно росли і зріли?
Ні! Бо про це свідчать сучасні війни,
сучасні кризи і тяжкість хреста
і цей суспільний хаос-суєта...
То знаймо люди всі,
що Дух святий, як і БОГ святий,
що Духом святим живий, кріпкий
і вічний
навчає, дбає і допомагає кожному
в окремоті, то так і в сім'ї, родині і в роду.
Бо ці енергії всесвітні
знають кожного із нас,
знають і те,
на що ми здатні наперед.
Вони чують і бачать наші молитви,
бо відчують енергій посилю,

коли вони з доброти і любові
єднаються із нами.
Славословіння господа є тим
підлабузництвом і марнотратством
енергій тих святих,
хто до церков спішить.
Духовні традиції неоцінімі,
та коли керують корисливці ними,
то діями своїми вони
запрошують диявола у церкви,
а люди туди йдуть
в пошуках істини,
в пошуках Духа святого,
в пошуках умиротворення і спокою
і то лиш процентів два-три,
від кількості з громади,
то так і з тих, які прийшли
теж проценти ті,
які воістину Отця-Творця-
святого Духа у собі
і у своїх ділах несуть.
Не нам керівників судити,
бо вони громадам служать
і обрядами і традиціями
так далекі від істини.
Саме слово - РЕ-ЛІГ-І-Я
розкриває суспільну свою суть,
як змінена ліга(організація) і я у ній.
Ох, якби ж то вони людей навчали
духовним якостям життя,
то ми би тепер не кричали
про потребу дбати про спасіння,
та і багато тоді б до церков поспішали,
бо дух чоловіка і Душа людини
кожного кличе до каяття,
до молитви святої.
Церковний клір не зацікавлений
в продукуванні старців,
бо виростають вони
духом серед нас тоді,
коли ми усі створюємо умови,
створячи день при дні
благодать і любов святу,
а дбає лиш про популярність,
а це несумісні дії взагалі.
Мудрість людська так рече,
що кожен сам по собі

до Духа святого йде,
шукаючи енергії святі
у просторах і в собі,
у тих джерелах Творця,
у тих ділах праведників світу,
у тих словах духовних сподвижників.
Не просто людям Суцього спізнати,
та все ж збираймося самі
творити милість, радість по краплі,
навчаючись добродіяльності
для прийняття любові святої,
бо багато є Духом спраглих.
Тому й зарошуємо усіх і вся
для єднання у житті біля тих,
хто мудрий в діях
і світло любові ділами несе,
бо в них і з ними Дух святий іде.

ГОСПОДЬ

Коли ми, люди, прийняли
нового ідола при житті,
нарікши словом господь,
що суттю й змістом свідчить
про його земну сутність
і він є один із нам подібний,
але на суспільній висоті
побудував трон княжий собі.
Хоча поведінкою на нас схожий,
але не зразком справедливості,
зразком любові у добродіяльності
і цим так в наші уми вхожий.
Та і можливості в князів таких
досить великими і вагомими є,
щоб керувати, маніпулювати нами,
щоб цим тримати в страху і покорі
той люд в межах держав
і тому церковний клір повсюди
є один з їх підрозділів
по структурі й методах,
та і суть їх дій
між собою так подібні.
Тому і взаємовідносини між ними
по поняттях між собою неписані,
а громадяни і прихожани,
чи то фізособи і раби
так завзято гімни і канони співають
у спільних піснях-молитвах,

очищаючи за їх дії злі ось так,
які є з позитивом у протиріччі,
бо волі, справедливості вони
не приймають і не сповідують,
а словами лиш, як ложками,
деколи користуються для пісні.
Хоча ми всі є учасниками життя
і так в бажаннях на князів подібні,
та лиш вони здатні з можливостей своїх
формувати той маральний психотип,
який є в нас і нами проявлений
і тепер безсоромно бидлом звуть,
бо ми уже і є тваринами
і в клітки законів і канонів поставлені,
цілуючи руки і в з телевизора ждуть
нові байки про реформи й успіхи.
Так, вони при житті успішні
і форми поведінки мають інші,
а деякі підлеглі їх з нужди
іще по милостиню ідуть до них,
хоча в основній масі розчаровані вони,
бо їх працю князі і отці
для себе використовують.
Ми погодилися рабами стати
і розуму й ума у нас нема,
бо ми мовчки ходимо
до запропонованого гріха
і з помилкових дій бредемо
до передбаченої прірви.
Пастухи ж на мерсах і літаках
ззаду й зверху брехнею, батогом
до погибелі таких женуть.
Бідні духом і в житті стали ми,
а вони бездуховні взагалі,
та сміливо гроші крадуть
з кас і бюджетів.
Ми забулися про Духа святого,
а вони пішли до звіра лихого,
бо він їм помічник у забаганках всіх,
а ми без помочі і без оберігача духовного
дожилися у байдужості і зневірі до того,
що не здатні життєвий хрест нести,
бо зневірені і стомлені, глухі й сліпі,
хоча до цього стану самі прийшли.
Ось так бездуховні люди і князі
обмежили в житті себе самі
у доступі до енергій духовних,

опинившись у війнах злих
і цими діями такими ми
життя ланцюг пошкодили,
який забезпечував колооббіг
енергій позитивних.
Господь-князь фактично теж раб,
бо є на службі у сатани
і підневільним в діях є,
та гординя мнима їх
над іншими в ілюзії несе
і вони керують рабами батогами,
та спокою і сну не мають,
бо всі їх діла, думки й слова
є не про милість і святе,
а про раба і нічний неспокій,
бо страх спати не дає,
та й сатана грошами спокою не дає,
не мають вони щастя за це,
хоча і їх ілюзія мамони
у злорадстві їх діями несе
і енергіями негативними
кожного до сатани веде.
Ми цим і є подібні до них,
бо в негараздах й бідах своїх
добротою з любов'ю все таки
до Отця-творця-святого Духа не йшли,
а за мінімальними пенсіями
й зарплатами без духу бігали.
Тобто теж творили у невіданні
ці енергії негативні
і князі з них зросли.
Це була і є помилка велика
того першого чоловіка,
а ми теж звабами не гребували
і тепер постали перед кінцем -
нема сорому, нема й плачу,
нема й каяття, і думок про вороття,
а в пекло вже відкриті ворота.
Прокидаймося люди від мани
і берімося активно до молитви,
щоб діла свої переосмислити
і цим можливість є подарувати
своїм дітям допуск у життя.
Вони ще янголами є,
а наші останні творіння доброти
дозволять в них щастю і любові зрости.
Ось і все, на що здатні ми

перед прірвою їм подарувати.
А, може, спаде полуда з очей,
може совість відкриє душі
і хоч інколи діймо усвідомлено
справедливо і милостиво
і цим себе наблизимо
до джерел істини,
до устремління жити і любити,
то ці маленькі спроби наші
Всевишній вловить враз
і допомога прийде до нас.
Шукаймо раду собі,
шукаймо Сущого в собі -
ось таку пораду ми
отримали зі Всесвіту собі
і пишемо й для вас сюди.

НАЧИННЯ

Чим наповнені ми в усі дні і роки?
Звісно, що думками, словами і ділами.
Коли вони добрі і хороші є,
то ми у щасті радіємо
і у цих днях і роках
наповнюємо позитивом себе.
Таке наповнення кожному дає
вміння й можливості великі
щоб творити якісне життя
і саме таке начиння просторів і себе
позитивні енергії додає,
якими ділимося ми з усіма,
то саме таке життя і раєм є.
Та коли ми життя свої
наповнюємо гординею, гнівом, злом,
підлістю, жорстокістю, насильством,
лицемірством, зрадами, вбивством,
то ми фактично сатани кубло є,
то ми розсадник зла на Землі і це
вже стилем життя стає,
то такі звіри в діях передбачувані.
А коли багато таких є,
то це ознака про те,
що це суспільство хворіє вже
і енергії світові святі
стараються людству допомогти,
посилаючи на Землю Душі святих
і пророків талановитих,
які на основі суспільного злого начиння

і проголошують своє бачення
для всіх на Землі у віки.
Одних вони страхають,
інші свою поведінку міняють,
а дехто в агонії своїй
готовий повбивати батьків.
Ось таке майбуття спільноту жде,
яке пророками проголошене
і це є шанс спільноті всій,
щоб вилікувати себе
справедливістю, любов'ю і добротою
від поширеної епідемії зла,
від цього начиння в наших діях.
Тому у нас надія є
і ми просимо усіх і вся:
поміняймо стиль життя,
та так, щоб кожна мить у нім
благодаттю зацвіла
і ароматом благим
усі простори наповнила,
пустивши здоровий дух,
щоб негативне начиння
розлетілося неначе пух.

ІНТЕРЕСИ

Інте-ре-си по суті є тим,
що між-змінами-собою,
як між сущим і дійсністю явною
щось таке є,
що ум і тіло збуджує
до активних дій, до боротьби.
Та сама дії енергій цих
до матеріального прив'язані.
Тоді як позитивне у житті
відбувається через сприйняття,
як свідчення про потребу явну
для розвитку і росту духовного,
що закінчується прийняттям
і тоді ми щасливими є,
бо до добродіянь тоді
нас щось внутрішнє зве.

ЕНЕРГІЇ ЗЛА

Ніби всі люди однакові
по будові й структурі тіла
і функції його подібні;
устремління до розвитку і росту є;

навички, вміння і можливості,
мрії, інтереси, бажання присутні;
є талановиті, є і дурні...,
та у всіх є бажання одні -
жити, кохати і коханими бути
серед традицій звичаєвих,
то так і серед релігійних,
чи то ідеологій державних,
які так між собою подібні
по своєму змісту й суті;
мати здатність їсти
і цю їжу здобувати.
Та чого так зла у нас багато,
яке енергетично насичує
простори й нас так,
що це кінець кінцем
закінчується війнами,
а наш психічний стан
підводить до отупіння,
коли ми готові убивати
один одного на смерть,
навіть не усвідомлюючи
задля чого і кого.
Отак ми, люди,
при цьому житті
збираємо енергії злі,
чи то благодатні,
які є для всіх
у тій справедливості найпершій,
у тій милості і доброті,
що кожного мотивує
щомиті і день при дні
до творення щастя і любові.
Так, ці прояви активними є
в окремих особин через край,
а основна маса громадян
носить ці енергії у собі
у кількостях незначних.
Та поряд з цим ми
не живемо виокремлено,
бо життя має зв'язок
постійний зі Всесвітом
і так гірко визнавати,
що спільнота майже вся
якості життєві поругала,
втративши істинну суть
Духа чоловіка у собі.

Та до пліток, осудів так позивали
і в цьому їм держави допомагали,
так званими новинами і в кіно
так насичено негативом наповняли.
А цю здатність приймати зло
в життя спонукали підло,
прикриваючись змагальністю,
боротьбою, вивищеністю
і, так званим, патріотизмом
(батьківським знищенням),
чи то оправдовуваннями різними
лицемірства, хамства свого,
а заздрощі й брехня,
нібито, в моду увійшла.
Нахальні у житті
мають посади й гроші;
якщо не збрешеш,
то і не проживеш -
ось такі приказки в моді є,
а життя все важчим стає.
Силу й ум людські
не для творіння подвизали,
а як чинники прямі
для боротьби і вбивства,
бо такі серед спільноти
оказались умні і заможні,
будучи при грошах і златі,
то і ставали при владі,
часто маніпулюючи людьми,
та все ж для власної користі.
Ось так маленькі кадри, факти
формували позитив, як зваби
і людство zdegradowane постало
серед Всесвіту всього
і на планеті уже
гірше звіра є.
Так чоловік втратив зовсім
ті якості покликання свого
в діях і в житті своїм.
Так і справедливість
втратила первинність
і праведники ізгоями є
а розумні не в пошані,
та досвідчених і мудрих
на війну, або в тюрму посилали.
Тому сьогодні не можна людину
називати істотою розумною

і людська спільнота уже
не є ґрунтом тим, де умови є,
щоб там розсадники духовності цвіли,
щоб там були такі мудрі і святі,
які би й творили енергії позитивні.
Тому у світі всім це гидке зло
у взаємовідносинах перемогло
і сатана керує відкрито вже
і прихильників біля корита збирає,
де поглинають енергії позитивні,
бо і вони тільки й здатні
на них, як паразити, виживати.
Та коли не буде їх,
то і лиходії ці помруть.
Вони користуються й милістю,
користуються і терпимістю
Духа святого і БОГа до нас,
хитро витягуючи увесь запас
зі Всесвіту енергії святі та так,
що сонце повернулося із сорому,
червоніючи завжди,
показуючись в орбіті,
чи ховаючись за горизонти
за наші діла лихі у дні.
Так і небо плаче третє літо
дощами холодними,
винищуються ліси людьми,
виснажуються поля, а ми
зовсім забули дякувати
наявній прісній воді,
хоча ми самі собі
висушуємо серця свої
вигодами і з користі,
поділилися на держави,
поділивши богів і церкви,
надавши повноваження свої
лідерам суспільним в обличчі
Мойсея, Ісуса, Леніна, Будди,
Мухамеда, Кришні, Мао-дзе-дуна, Іуди,
забувши про те, що вони
насправді є лиш частинами
енергій всесвітніх
позитивних, чи негативних,
до яких прихилиємося ми,
бо саме суттю на них подібні.
От із поділів розділяти почали
на релігії, партії, держави

і тому сильні й хитрі це застосували -
у приниження і страхах
виросли в ідеології нові,
почалися вбивства, війни,
які за тисячоліття вони
виростати в геноцид почали
способами ізувірськими,
знехтувавши джерелами позитивними
і сьогодні людство все
опинилося під загрозою тих,
хто прагне знищити людство
і залишитися жити самим.
Дурні способи з дурних голів,
бо зменшувати людство можна
і Китай ці спроби робив,
та і людство втратило можливості
душі-біочіпи берегти і цим
порушили рівноваги між енергіями
позитивними і негативними.
Позитив би дбав про благо,
а от негатив не має меж взагалі
у нагромадженні зла
і тому виростають демони
з їх же середовища,
які не шанують життя,
то тому сьогодні перевага
на їх стороні і тому так є,
що ми часто пишемо
про апокаліпсис-кінець,
та радує те, що за цей десяток літ
збільшилося число тих,
хто дійсно турбується про світ
і їх турбота дивовижно проявлена
інтернетакивністю не байдужих
до джерел і основ життя,
так і тими прихильниками,
які все ж міняють поведінку,
дбаючи про майбуття,
бо теж мають надію
для продовження життя
на цій планеті Земля.
Про це пророцтва оголосили
і лиш розумні попередження ці
одиниці, як засторогу, приймуть,
а злі з дурості і згинуть.
Це радості не додає,
а лиш скорбота серце крає,

бо можливості були і є тим,
яким життя збережене буде,
хто духовність собою постійно несе.
Долучаймося сестри і брати
до творіння милосердя і доброти,
бо на якостях цих святих
росте щастя і любов для всіх!

ВІЙНА СВІТОВА

Війна зріє світова
і зерна цієї війни
засіяні в нас уже
і от тепер вони
проростати почали.
Вони активно ще
не проростали в попередні роки,
бо частина з нас
все чекала від керівників,
що вони все зроблять за них,
та вони об'єдналися в альянс
і розкинули пасянс,
кинувши під розстріл тих,
на яких вказали радники світові,
задля збереження на місцях
інтересів корпоративних,
щоб зберегти основи гнилі,
які тримали цей світ
і відносини у нім
на вигодах і користі.
Хоча війна зріла вже давно,
бо зла на теренах цих
наплодилося багато
і ми в масі основній
не були співтворцями позитиву,
тому й не мали оберегів духовних.
Інша частина спільноти
на Землі і у Всесвіті
відсторонилася в байдужості своїй,
бо зневіра прийшла до керівників,
за їх бездіяльність і зради.
Та й самі ми іще в ситуації цій
не дозріли умами своїми,
що зміни мають початися в нас
із розуміння суті війн
і активному своєму сприянні
для наповнення просторів любов'ю,
бо вона основний оберіг

для цих людей і цих країв.
Певна частина людей
все ж кипіла злом
у незадоволені усім тим,
що вилізло в пороках на верх,
але сама змінитися не хотіла,
а бажала робити зміни
і то не в собі,
а іншими людьми,
для себе їх життями,
бо вона, нібито, спроможна,
і саме вона, керувати всіма.
Ріс гнів, злоба,
незадоволенням життям
і цим неспокоєм штучним,
який плодиться через ЗМІ.
Та пресичені керівники
лишили на теренах України
зруйновані заводи
і відносини людські,
лишивши людину на обочині
своїх псевдореформ,
а злочинський негатив
утверджуватися став
уже як державний устав,
як ідеологія дика -
хто має гроші,
то має силу, вплив
на перебіг подій,
а інші мають тікати
у трущоби, за кордон,
або тут животіти,
щоби на сьогодні хліб мати
і на сто грам, чи на дозу наркоти...
Знищено народ
і його основи духовні,
знищена і нація ця,
яка все ж традиції берегла.
Та й абрис світу кінця
спотворили увесь світ,
а ми у спробах виживання
опинилися у роздвоєнні
між душею і умом.
Це небезпека велика
і коли її зерно проросте,
тоді злоба, гнів, жорстокість
проявить ділами гніль

і почнеться глобальна війна,
яка змінить стиль життів,
змінить і світогляди та так,
що здатна бачити лиш свій шаг.
Війна є протиборча стихія
і ніхто не може передбачать,
які наслідки вона принесе
і у сліпоті своїй не побачимо межу її.
Знаймо, знаймо люди всі,
що поза війною цією
ніхто не зможе бути,
то постаньмо до молитви
дома і на полі битви
словами і ділами доброти,
яка росте у нас з любові.
Любімо всіх і вся, бо всі,
що є тут, на Землі по суті
є сестрами й братами
і всі хочуть у щасті жити.
Бо навіть той, хто пістоля має
і той, хто кнопки під собою тримає
до установок ядерних потужних;
і той надію глупу має,
що саме він шанси має
залишитися живим,
та того не знає,
що куля смерті вже летить
до нього прямо в серце.
То для чого ми кличемо до війни,
для чого піддаємося на заклики такі?
Бо вже стало зрозумілим,
що ця війна не звичайна
і не за процвітання життя вона,
а задля смертей організована.
То зрозуміймо на кінець усі,
що тільки спокій і мир у світі
дасть шанс усім жити,
бо війна то погибель, смерть,
бо війною ніхто не захистить
саме життя і його суть.
Тому сприймімо ці слова усі,
як заклик до заспокоєння,
до можливості всім жити.
І не думаймо, що ці слова
написані мовою цією
стосуються тільки тих,
хто читати вміє їх.

Ні! Бо зло, гнів, зради,
вигоди, користь і війна,
то є з глупоти ума
і кордонів на Землі для них нема.
Та знаймо люди всі на Землі,
що відповідальними є ми
перед Творцем і Духом святим
за духовний розвиток у кожному,
бо саме енергії ці по всій Землі
є оберегами життя істинними,
а війна - це результат дій диявола
у людині кожній ділами їх.
Бо війна довіру знесла
до завтрашнього дня,
бо війна забрала не одне життя
і багатьох залишила без роботи,
а ми опинившись в кризах:
економічній і політичній
при хитрих корисливих керівниках,
то й зовсім розгубилися,
ховаючись в хатах і по закордонах,
увійшли в затяжний стрес,
у ту зневіру до всього і вся.
Поламала психічно багатьох війна,
а нам потрібна так допомога
від сусідів ближніх і дальніх,
та виявилось, що війна для них,
лиш спосіб пожитись
і спосіб знекровити нації ці,
як і економічно обікрати,
завівши у борги.
Війна для нас справжня біда,
а для світу поки що лиш гра,
гра погана і страшна,
бо наступ ведеться на духовне,
щоб зламати уми і психіку людську.
Хоч ні одна війна без цього не обійшлась
і вона у своїй суті завжди
не прогнозована до кінця,
та все ж кожна приходить
до переговорного стола.
Тому у цих словах
ми звертаємося до вас,
до всіх людей у світі
за порозумінням того,
що якщо ми не зупинимо війни,
і найперш у собі,

а потім у сукупності
почнемо взаємини відновляти
на любові і доброті,
бо мотивація оголила
наше покликання і наш орієнтир,
що жити хочуть всі і в щасті
від великого до малого.
Ми з такого розуміння здатні
стишити голови гарячі,
бо навіть з квартири, чи з хати
ми можемо у Всесвіт посилати
енергії умиротворення і любові
своїми творчими ділами,
бо спокій і добродіяння здатні
зупиняти наростання війни,
а, можливо, і до припинення її.
Ось яка міць у якостях святих,
коли ми творимо їх повсякчас і скрізь.
Хай розум прийде і до того,
який ляльководом вважає себе
і у політиці головним став,
то хай знає, що і йому, чи їм
війна несе енергії негативні
і тільки тимчасові вигоди
статками матеріальними,
та не відають такі,
що організатори війни
обкрадають увесь свій рід
і енергетично в бідність
саме всі гуртом увійдуть,
а то й бажання в пекло їх заведуть.
Так було і так буде,
бо взявши кілок у руки,
щоб смолу в чані мішати,
то все ж їх мусить замарати,
а такі організатори душогубці,
погублять і душі свої.
Бумеранг працює завжди
і в нього нема вихідних.
То зупинімося в бездумності своїй
і не наплodzуймо у собі
зла, гордині, жорстокості
і тих бажань матеріальних
лицемірством, злодійством у інших;
тих бажань статусів суспільних,
які у війні і після неї
уже нікому не потрібні,

бо люди плачуть, сльози ллють,
омиваючи себе і душі,
а війна це і є та баня,
де всі голі тілом і душею постають
перед істиною життєвою:
жити, чи не жити з любов'ю?
Тоді багато підійдуть
у молитві між собою
серцем до серця;
і між собою і Творцем
душею до душі.
То, може, краще зараз, у цю мить,
нам потрібно все зробити,
щоб вийти з війни цієї,
бо всі ж ми хочемо жити.
Тепер війна проявлена,
як протистояння сторін
зі зброєю, з вбивствами,
та визріває вона як світова
і ця боротьба буде у собі,
буде між світоглядами,
між тим сформованим Всесвітом
і тим, що в кожного відкриється
прозрінням, осяянням за життя
до всього цього, що людство
на сьогодні у відносини привнесло.
Бо життя - це святість і чистота
у взаєминах між людьми,
між людиною і Всесвітом,
як присутність у ньому
милості, любові і доброти,
визначивши орієнтири для всіх
з символами хреста-життя
і зникаючого звіра-зла;
між егоїстичним умом
і гуманною милостивою Душею
за збереження між людьми
тих якостей святих,
які є квітами, плодами буття.
Так, багато з нас у цей час змін
відчують духовне спустошення,
яке проявиться в діях людських,
що вже набрали форм зрілих
у зневірі людській до основ життя
і в тій тотальній байдужості.
Так, це буде катастрофа світова,
бо не всі витримають у собі

цю зміну світоглядів,
та Дух чоловіка вдасться зберегти
завдяки в діях тими,
хто дотримається справедливості,
хто гуманність збереже у взаєминах,
готуючи умови на Землі
для цілої ери благодатної,
яка в періоді часовім ствердиться
на тисячоліття ціле, а то і два.

СТУРБОВАНІСТЬ

Стурбованість серед людства є,
бо з турботою стикнулися ті,
хто пророцтва зрозумів,
як попередження до дій,
дій хороших, позитивних.
І ми один із стурбованих.
Тому прошу рядками цими
небайдужих, щирих
до єднання, до дій,
щоб гуртом відновити
давно забуті істини.
Найтемніший час перед світанком,
найважчий час для спільноти,
то це відважитися до змін,
за якими будуть свідомі кроки.
Починаймо звільнятися усі
від ліні, гніву, гордині і заздрощів,
від лицемірства і осудів,
а також від сварок у сім'ї,
на роботі із сусідами,
а тоді ми й будемо відкритими
і душа нас кожного покличе
до творіння любові і доброти.
Бо тоді будемо здатні ми
споживацтво подолати у собі,
бо воно уже в нас у крові
і багато жити хочуть все таки
за рахунок інших.
Ми не задумуємося ні на мить,
що для того, щоб жити,
то нам щодня сонце світить, гріє,
щоб ми дихати і рухатися, то повітря є
та й земля нас усіх годує
і спрагу погамовує прісна вода...,
а що ж ми даємо іншим і Всесвіту,
Отцю-Творцю-святому Духу

отак запроста і без вигод?
А ми ж усі в сукупності -
і Земля і все на ній,
і Всесвіт і все у нім
є той єдиний організм,
який має здатність святу
відновлюватись, як і все живе
і цим до самозцілення веде,
та й існувати може у цій єдиності
при обопільній відповідальності,
та людина оголосила всім
про винятковість царську свою,
відкинувши настанови Творця
і вирішила встати на путь споживача,
забувши про подобу свою, як співтворця.
Та чому ж нас турбує те,
що люди безвідповідальні такі,
бо ми втратили здатність усі,
щоб жити по правді в радості,
а зрозуміли її суть у легкоті,
та легкість прийняли у ліні,
у відсутності робіт і творчості,
то саме цим єства відкрили
і злі енергії не забарились...
Ми навіть не відчули
присутність енергій злих у собі,
та насправді ми спокій і довіру
діями безвідповідальними втратили ...
Нібито і помилка мала,
та виправити її важко вже,
бо енергії всесвітні злі
вводять наші уми
в проблеми, ризики і стреси...
Так ми спалюємо енергії позитивні
у джерелах своїх родових.
Ось і відповідь є
на це питання просте.
Тому ми так щиро стурбовані,
стурбовані за основи,
основи нашого буття,
допускаючи у зневірі і байдужості
виростати серед нас демону зла,
який енергіями своїми
вводить спільноту всю
в економічні кризи,
негаразди різні, війни.
Чого і за що досі ми

вбиваємо собі подібних?
Чого ми усі не навчаємося
вчитися жити і любити?
І так сумно з того,
що стільки віків люди
не виставили цю мету,
цю ідею, як основну.
Ми й тепер дурні, глухі й незрячі,
бо не сприймаємо і не приймаємо самі
ці якості життя прості,
хоча люди називають себе
добрими і розумними,
як і цьому щось подібне,
але нема вже тих вчителів,
нема і тих шкіл,
які би спільноту готували
жити щасливо і з любов'ю,
бо це є та умова, щоб почати
відновляти наші істини святі,
якими ми так багаті.
Тому розуміння таке
досвідом підтверджене
і не мною одним,
а це спізнають чимало тих,
хто щось шукає у житті
і те щось все таки
є те щастя жити
на цій матінці Землі
у гармонії зі всім.
А слід би єднатися усім
на справедливості і милості,
на любові і доброті,
які енергіями своїми
наповнюють простори
самі без нашої дієвої участі,
хоча перші дії вибудовуємо ми,
а далі вони частково самі,
то це полегшує і нам
підтримувати зв'язки
і дії подальші будуть легкі,
бо ми благом уже окрилені.

ПЕРЕШКОДА

Війна закінчиться все таки,
та перешкоду маємо ми -
не земну, ні, а космічну.
Вона була і до цієї війни

і ще буде над нами довліти,
та розпізнаючи її суть,
то відкриємо й той путь,
яким ми здатні її оминуть.
Треба визнати все таки,
що наша Душа є уже відомий біочіп,
який є пристроєм технологічним
як центром управління у житті
наших дій, який уже тривалий час
перепрограмовується із життя в життя
більш технічно розвинутішою
цивілізацією у галактиці цій,
а ми на планеті лиш
біороботами є до певної міри,
не маючи можливості змінити
цю програму, долю, карму у собі.
Хоча на планеті уже років п'ятдесят
є певна група людей,
яка шукає способи,
як і чим змінити, чи замінити
цей діючий біочіп в людському тілі.
А ми, як біороботи
у процентах дев'яносто восьми
і носимо ці біочіпи у собі,
і деколи підспівуємо,
що це наша Душа. Алілуя.
Можливо, що це так і є
у тих, хто зі знаннями
таку ситуацію розуміє
і працює творчо над соброю,
щоб покращувати умови
нашого й свого життя -
а це позитивні якості світлі,
бо саме з допомогою їх
такі змінили у собі
свою програму для щастя,
для щастя й радості день при дні,
бо вони і є істинні духівники
і вміють енергії життя
перенаправляти до джерел
і на путі істинні,
бо вони життями якості ці
свідомо і з любов'ю тчуть,
омінаючи програми отакі.

ІСТИНА

Істина поряд з нами,

вона у кожному із нас
з часу її сприйняття
за основу, як сенс буття
і лиш тоді вона у житті
крокує з нами назавжди.
Життя змінилося за віки,
та все в гіршу сторону
і сьогодні кожен потерпає,
нарікаючи на своє життя невдале,
на ту непросвітну важкоту,
на ті проблеми, біди
з яких нам самим не вийти.
Тож прийшов той час, пора,
коли нам, людям, треба
змінювати себе у всьому
і змінювати бачення світу,
бо багатьох із нас турбує
підвішений стан такий,
що ми не мертві іще,
але й по факту не живі уже.
Та і правда вже в тому,
щоб відновити все таки
давно забуті істини,
а вони у діях зі справедливості,
у взаєминах теплих зі щирості,
з розуміння того,
що у всіх рівні можливості,
розвиватися й рости духовно;
з розуміння тієї суті,
що в цю мить, чи рік
ми на різних відстанях
на житейському путі
до духовної зрілості.

НАШІ ДУМКИ

Думки, думки, неначе рій,
в'ються в нашому умі,
відтоді, коли маленькі ми
спізнавати світ цей почали,
коли особистістю нас сприйняли,
коли ми назавжди
умови життя спільноти прийняли.
Ось із цього часу ми
геть забуваємо усі -
для чого життям сюди
так неочікувано прийшли.
А ми ж ангелами були:

в утробі і в перші роки
довіряли коту й батькам,
раділи сонцю і камашці,
дощовій краплині,
першому слову і кроку у ході,
та й своє щастя і любов святу
несли мамі, тату,
бо знали долю свою...
А далі, далі
умов життя злякались,
та й усі нас страхали,
хоча і все життя несли надію,
що все таки зреалізуємо мрію -
і не до пророцтв нам було,
бо нас щиро любили,
любили, як уміли, як могли.
Та мрії у кожного із нас
родилися періодично, чи повсякчас,
народжуючи думки нові,
чи то до дій звучи.
Чогось завжди їх так багато,
а вони ж усі хороші такі,
хоча, щоб їх реалізувати,
то й часу малувато,
та ще й накопичуються вони.
Душа ж долю нашу несе,
несе і ті знання святі,
які ми маємо втілити при житті,
бо саме вона нам ці думки
з бібліотеки Всесвіту присила,
де викарбувані Творцем у Замислі
великім.

Не може людина жити без думок,
та й вночі сновидіння з них...
Не має спокою наш ум:
стільки завдань і мрій,
а по факту ми невірники
і стаємо, неначе, гвинтики,
та й уми наші не здатні
ідеологіям, законам і канонам
протистояти.

Ось уже й на одрі,
та лиш із мрій
лишилися спомини,
а ми життєвий багаж свій
все таки не донесли.
Хоча думки тиснуть, жмуть,

бо і прозріння є інколи,
що ми збилися з путі,
яким мали до істини іти.
Та диво, дивина велика,
що Творцем і в цьому
нам воля надана кожному
і Він святим Духом відкривачам
свої знання посилає в думках -
вони знають, творять во благо всім,
полегшуючи умови із наявних потреб,
запускаючи техніку, комп'ютери
у помічники,

або до просвітлених шле думки
і вони заговорять тоді
про гармонію взаємин, про мир,
а ця думка багатьох полонить
і потім хтось напише слова пророчі
на ті роки, які у майбутті;
будуть послання і повчання для всіх,
щоб ми пом'якшити змогли
важкоту проголошених пророцтв,
чи то і відстрочити трошки,
на пару сотень літ.
То знаймо й ми, знаймо всі,
що це по силі завжди;
що лиш людина кожна
до змін таких спроможна
і здатна виправити помилки,
які наплодило все людство.
Ось яка енергетична міць
у наших думках сидить -
не побачиш і не зловиш вмиль,
бо не можна їх і зловить,
щоб у льоху закрить.
Хай добрі мрії будуть з нами,
а ми будьмо відповідальні
і постараймося їх здійснити,
бо кожен хоче у щасті жити!

ДО ПРОРОЦТВ

Коли у нас є фарби,
коли у нас є мольберт,
коли у нас є талант,
то дійсно завтра ми
будемо виписувати шедевр,
бо ми хочемо жити і любити,
а ці умови і є для того,

щоб виписуванням таким
лишати сліди при житті
для планів, для пам'яті тим,
хто прийде в життя після них.
Саме по слідах ми
знаходимо у майбутті
ту здобич, чи путь до села,
а потім лишаємо ці знання
для пошуковців земних,
яким ці знання і є орієнтир,
щоб жити в стані щастя,
чи то нас очікує крах,
коли за здобиччю йдемо
при пустих руках.
Та коли нам завтра
повертати непідйомні борги,
коли у нас нема й копійки,
то ми готові вже вночі
вкрасти, вбити у злобі,
щоб з цієї ситуації вийти,
бо ми хочемо жити,
та і придбане дітям лишити.
Ось так формується передбачення
нами на завтра, чи у майбуття,
бо ми умом саме так
сформували кінцевий результат.
Саме така схема примітивна
закладена в основу пророцтв,
коли розуміємо умом ми,
до якого фіналу людство прийде
при фактичній поведінці
й у діях вчора, сьогодні
при відсутності бажань до змін,
чи при зростаючій динаміці їх.
Та все до пророків святих
знання зі Всесвіту ідуть
і там є все до дрібниць,
а людство здатне у каятті
пророцтва відстрочити,
чи у несамовитості своїй

наблизити у найближчі роки.
Так, ми віками бачили процес
в економіці, механіці, електроніці
з можливістю творити благодать,
та все ж спільнота прийняла
ці прекрасні відкриття
саме для того, з чого є користь,
яка рано, чи пізно приведе
до бездуховності й погибелі,
даючи свободу для ума,
який для досягнення особистої мети
приведе у життя свої
гординю, гнів, жорстокість, війни
і до тотального геноциду вже привів,
як ні одна особина на Землі
серед рослин, бактерій, чи тварин.
Хоча є думки зі знань, є і їх носії,
щоб у ці часи важкі
о-со-знанно це зупинити все,
бо в багатьох розуміння таке є,
є можливості і вміння,
щоб творити доброту і любов,
як умову того, щоб у щасті жити.
Ось уся суть і зміст передбачення,
коли у нас є глузд і розуміння,
то тут і до ворожки не ходи,
бо саме з позицій таких
і писати в книгах древніх почали
святі апостоли-пророки,
коли хотіли людство застерегти
від дій лихих катастрофічних.
Водночас і Всесвіт таким
провидцям турботливим
подібні знання посилав
із милості до життєвих основ.
Пророцтва, як попередження у суті
і ним даються час і строки
для виправлення помилок своїх,
тому приймаймо їх
з довірою для відповідних дій.

А Вам усім кажу "пока"
і залишаю для читання
назву сайту, де Ви книги
зможете читати:
<http://mikolin.com.ua/>

О Г Л А В К И

ШКОЛА ЖИТТЯ	ПРИРОДА – ШКОЛА НАША	25
СЛОВО ДО ЧИТАЧА	ЩАСТЯ	32
ПЕРШЕ СЛОВО	ШКОЛА У ЖИТТІ	33
СІМ'Я	ДЕ ПІСНІ?	34
ТАЛАНТ ЖИТТЯ ЛЮБИТИ	ПОСЛАННЯ	35
ШКОЛА ЖИТТЯ	МАЙМО ВІРУ	36
СПРАВЕДЛИВІСТЬ	ПІСЛЯ СЛІВ	40
СУЄТА		
МАМО	ДО ПРОРОЦТВ	
ПОДАРУНКИ	ПУТЬ	42
БОГ ОДИН	БАЧЕННЯ У ВІКИ	43
НИТОЧКА	ПОЧАТОК	44
ПРАВДА	СУТЬ ПОПЕРЕДЖЕННЯ	44
ЗВИЧКИ	РЕЛІГІЇ	47
ОБМАНИ	ГОСПОДЬ	48
СЛОВА	НАЧИННЯ	49
МІФ	ІНТЕРЕСИ	50
СОНЦЕ	ЕНЕРГІЇ ЗАА	50
ДІТЯМ	ВІЙНА СВІТОВА	52
ВІД БАТЬКІВ	СТУРБОВАНІСТЬ	55
ПЕРШІ КРОКИ	ПЕРЕШКОДА	56
РОБИМО СПРОБИ	ІСТИНА	57
ОЧІ	НАШІ ДУМКИ	57
	ДО ПРОРОЦТВ	58

Літературно-художнє видання

Сергій Миколин

Школа життя. До пророцтв

Збірка творів пізнавально-філософського спрямування

Технічний редактор: Олег Борилук-Міськов

Підп. до др. 14.05.2024. Формат 64x80 1/8. Папір офсет. Друк цифр. Гарнітура Mysl.
Ум. др. арк. 4,6. Обл. вид. арк. 4,6. Тираж 30 прим.

Видавець Олег Зень

Свідоцтво суб'єкта видавничої
справи РВ № 26 від 6 квітня 2004 р.
пр. Кн. Романа, 9/24, м. Рівне, 33022;
068 025 067 4; olegzen@ukr.net;
olegzen1961@gmail.com

Друк: ФОП А. Брегін
вул. Біла, 53, г-2, м. Рівне, 33009;
098 47 60 097